

S v ě d e c t v í j e p t i š k y

Příběh katolické jeptišky

Byla jsem vychovávána ve zbožné římskokatolické rodině. I když jsme doma měli hodně náboženských předmětů, neměli jsme Bibli. Proto jsem nikdy neslyšela o nádherném Božím plánu spasení skrze víru v Pána Ježíše. Nikdo mi nevysvětlil, že stačí, abych ho pozvala do svého srdce a poprosila, aby mi odpustil všechny hříchy, a tak prožila znovuzrození (Zjevení 3,20). Ale znala jsem jenom to, co nás učili v katechismu a v instituci, do níž jsme věrně chodili.

Měla jsem hlubokou lásku i úctu k Bohu, kterého jsem vlastně osobně neznala, a toužila jsem mu plně vydat svůj život. Podle učení, jež jsem přijala, cestou k tomu bylo stát se jeptiškou a vstoupit do konventu (ženského kláštera). Tuto ideu mi vnucoval kněz v naší farnosti, stejně jako jeptišky, které vyučovaly v naší místní škole.

Velmi dobře si pamatuji den, kdy mne dvě jeptišky z mé školy doprovázely domů. K nim se připojil kněz z farnosti. Cílem byl rozhovor s mým otcem a matkou. V naší rodině děti neskákaly do rozhovoru dospělým, ale když chtěly něco říci, musely o to požádat. Když mi to dovolili, prostě jsem otci řekla: „Tati, chci jít do konventu.“ Oba rodiče plakali radostí, protože věřili, že dát dítě do konventu je velkou službou Bohu.

Byli nadšeni, že jedno z jejich děvčat se rozhodlo věnovat svůj život konventu, aby se modlilo za ztracené lidstvo. Bylo to všechno tak vzrušující a náboženské! Nikdo z nás ovšem neměl představu, co to vše zahrnuje a co z toho vyplývá. Je tragické, že rodiče i mne obratně zmanipulovali školení agitátoři, představitelé římskokatolického systému, kterým jsme důvěřovali. Ani na chvíli jsme netušili podvod, lži a hrůzu, která se nacházela za dveřmi konventu. Věřili jsme, čemu nás učili. Jako ovce jsme byly vedeny na porážku, netušíce, jaký osud nám je chystán.

Uběhlo dvanáct měsíců a přišel rok 1910, kdy jsem měla opustit domov. Měly jsme s matkou plné ruce příprav. Kněz řekl, že pro mne nemají žádné místo poblíž domova, a tak rodiče mne museli přepravit tisíc mil napříč naší zemí, abych mohla vstoupit do internátní školy při konventu. Bylo mi tehdy asi třináct let, byla jsem nezralé dítě, vyrvané od rodičů a v kritické fázi dospívání.

Předtím jsem nikdy nebyla pryč z rodičovského domu, natož na noc. Když po třídenním pobytu se mnou odešli, dopadla na mne bolestná samota a touha po domově. Při všem tom plánování odchodu mi vlastně nedošlo, že budu od rodičů oddělena a že už je nikdy nemám uvidět. Cítila jsem se mizerně a byla jsem nešťastná.

Katoličtí kněží si vybírají děti u zpovědnice a pomalu je začínají směřovat do konventů a ke kněžství. Když mi bylo pouhých sedm let, po vstupu do kostela jsem vždy okamžitě šla k soše Panny Marie ve víře, že mi pomůže udělat dobrou zpověď. Moje dětské srdce bylo velice poctivé a kněz pokaždé kladl velký důraz na to, že je nezbytně nutné udělat dobrou zpověď. Jestliže jsme chtěli rozhřešení, nemohli jsme si nic nechat pro sebe.

Sestrou tzv. otevřeného řádu jsem se mohla stát teprve přijetím bílého závoje ve věku šestnácti a půl roku. Všechno bylo krásné a já neměla žádné obavy ani pochybnosti. Věci, které nás učili, byly v souladu s tím, co nám bylo řečeno před vstupem do konventu. Nebylo důvodu k podezření, že tu jsou ohromné oblasti, které jsou skryté a záměrně zkreslené.

Krátce po příjezdu do konventu jsem se začala učit. Právě jsem dokončila osmou třídu a slibovali mi, že se mi dostane vzdělání na středoškolské úrovni + vyšší škola. Ve skutečnosti se mi dostalo jen o něco málo více než středoškolského vzdělání – na rozdíl od běžné výuky sester. Učila jsem se pod nátlakem a s hroznými obtížemi. Poté mě strčili do rozhodujících přípravných kursů, které se požadovaly od všech novicek vstupujících do konventu.

Šest měsíců před mým čtrnáctým rokem matka představená na mne začala naléhat, abych přijala bílý závoj. Podávala to takovým způsobem, že to vypadalo tak okouzlující, romantické a fascinující. Přijala bych bílý závoj, oblékla bych se do nádherných bílých svatebních šatů. Následoval by svatební obřad a dostala bych prsten a stala bych se chotí neboli nevěstou Krista. Nebylo obtížné přimět citlivé děvče v pubertě, aby ochotně souhlasilo.

Pak matka představená napsala mému otci, kolik peněz má poslat k zaplacení mých svatebních šatů. A protože byl majetný, byl to značný obnos. Později jsem se dozvěděla, že obvykle se požaduje třikrát až pětkrát více, než činí cena šatů. Jeptišky nakoupily materiál a šaty ušily, takže skutečná cena byla nižší a zbytek peněz se mohl shrábnout. Nebyla vynechána žádná příležitost, jak vymámit peníze od věrných.

Byla jsem vždy zbožná a často jsem prošla čtrnáct zastavení kříže, ale poté, co jsem se rozhodla přijmout bílý závoj, má horlivost ještě vzrostla. V úzkostné touze být dostatečně svatou, abych byla hodná stát se Kristovou nevěstou, jsem každý pátek procházela zastavení kříže po kolenou. To by mne jistě přiblížilo k Bohu a připravilo na krok, který jsem se chystala učinit.

Mé srdce hořelo idealistickým nadšením a láskou k falešným cílům, o kterých mě učili, že když je budu realizovat, bude se to líbit Bohu a poctím ho tím. Stovky nevinných děvčat jdou každý rok touto cestou do chřtánu konventů s rozzářenými očima a touhou dát své srdce i duši nesobecké službě – modlitbám za ztracené lidstvo.

Jakmile mají řádové sestry svatební obřad za sebou, jedná se s nimi jako s vdanými ženami. Učili nás, že naše rodina bude spasena, jestliže zůstaneme v konventu a budeme sloužit římskokatolickému systému. Otec zpovědník často obratně využije starosti dítěte o členy rodiny, zvláště o ty bloudící, aby je přiměl k tomu, aby přijalo povolání do náboženského řádu. Jako dítě jsem vzhlížela k otci zpovědníkovi jako k Bohu a ostatní, s nimiž jsem hovořila, dělali totéž. To dává jeho narážkám a podnětům ohromnou sílu a vliv. Smýšlela jsem o něm jako o svatém a spolehlivém, absolutně neschopném lhát.

Když jsem přijala bílý závoj, vše pokračovalo – růžové, posvátné a nádherné. Vše mi připadalo dobré a žila jsem v konventu s otevřeným řádem a nic jsem netušila, že to tak nebude dál. Dokud nedosáhne 21 let, žádné děvče není podřízeno knězi, ale já o tom nic nevěděla, protože to před námi pečlivě tajili. Člověk nemohl tušit, co se skrývá za černým závojem a na dva zámky uzamčenými dveřmi a zdmi obehnaného konventu.

Dokud jsem nepřijala černý závoj, bylo mi dovoleno přijímat jeden dopis měsíčně od rodiny a bylo mi dovoleno napsat jeden dopis z konventu. Když jsem psala, věděla jsem, že matka představená to bude cenzurovat a mnohé z toho vyškrtne. Četla nám veškerou příchozí a odchozí poštu. Mé dopisy z

domova byly vždycky tak proškrtané, že téměř nic nezůstalo. Nad těmito inkoustem odstraněnými oddíly jsem plakávala, trápíc se nad tím, co se mi matka snažila říci, ale nebylo možné se to dozvědět.

Kdo je uvězněn za těmito zdmi, nevyjde, aby pověděl tento hrozný příběh. Myšlenku, že je tam něco v nepořádku, kněží obratně zlehčí. Řeknou vám, že sestry mohou vycházet z konventu, kdykoliv se jim zlíbí. To je lež! Byla jsem zavřená 22 let a pokoušela se učinit vše, abych unikla. Dokonce jsem nosila do kobek polévkové lžice a zoufale jsem rýpala do hliněné podlahy ve snaze najít cestu ven. Proč polévková lžice? Všechny ostatní nástroje byly uzamčeny a byly pod pečlivým dohledem. Konventy jsou postaveny jako věznice – cílem je zmařit útěk sester.

Když už mi bylo skoro osmnáct, matka představená na mně začala znovu pracovat. Pamatujte, že tyto bezohledné ženy jsou pro své povolání pečlivě vybírány a školeny. Dělal jsem si plány, že po přijetí bílého závoje z konventu odejdu a stanu se zdravotní sestrou v římskokatolickém systému. Ona si však povšimla mé vytrvalosti a oddanosti, a tak si mne zavolala do kanceláře k rozhovoru.

„Charlotto,“ řekla, „sledovala jsem tě. Máš silná a oddaná, mohla by ses stát dobrou sestrou v klášteře. Věřím, že jsi ten typ, že budeš ochotná vzdát se domova a všeho, co na světě miluješ, aby ses skryla za dveřmi konventu. Věřím, že budeš ochotná se obětovat a žít ve velké chudobě, abys byla způsobilá modlit se za padlé lidstvo. Abys toho dosáhla, budeš muset být ochotná trpět.“

Neustále nás učili, že naši drazí, stejně jako ti, kteří jsou již v očistci, budou skrze utrpení jeptišek vysvobozeni dříve. Matka představená si všimla, že jsem schopná bez reptání a nářku trpět, a tak zavedla řeč na přijetí černého závoje. Pochopitelně jsem neměla vůbec představu, co klášterní řádové sestry dělají a jak žijí, a tak mi začala vyprávět o klášterech.

Řekla mi, že v klášteře budu muset prolévat krev jako Ježíš na Kalvárii. Budu muset být ochotná vydržet tvrdé tresty za pokání a po zbytek života žít ve veliké chudobě. V chudobě jsem už žila, ale jestli by mě tohle učinilo svatější, přiblížilo mě více k Bohu a učinilo ze mne lepší řádovou sestru, pak jsem měla za to, že přijmout tuto velikou chudobu bude stát za to, ať to je cokoli.

Dva měsíce před 22. narozeninami jsem byla předvolána do kanceláře matky představené. Ukázala mi doku-menty, jejichž podpisem bych veškeré dědictví, kterého se mi kdy dostane, odevzdala římskokatolickému systému. Kněží pracují pilně na tom, aby nalákali děvčata z bohatých rodin do konventů, aby se jejich dědictvím obohatili. Řekla jsem jí, že potřebuji nějaký čas na rozmyšlení.

Dva roky jsem o tom vážně přemýšlela. Kdybych učinila věčný slib, znamenalo by to, že půjdu za zavřené dveře chráněného konventu a tam celý můj život bude patřit Bohu. Byl by to život studia, oddané lásky, meditace a modlitby, ale mohla bych tak získat daleko více duší pro Boha, protože bych měla více času na modlitby. Přijala jsem vše, co mi řekla, a jednoho dne jsem jí oznámila, že jsem se rozhodla do kláštera jít.

Nejprve po mně chtěli, abych devět hodin ležela v rakvi a umírala tomuto světu. Už nikdy jsem neměla vidět své lidi ani se vrátit domů. To byla pro jednadvacetileté děvče veliká cena – vzdát se všeho, co milovala a co považovala ve světě za drahé, ale bylo to třeba učinit k získání duší pro Boha. K tomuto svatebnímu obřadu, který vysluhoval biskup, mne oblékly do tmavě červeného rubáše ze sametu. Šaty i rakev zhotovily řádové sestry v klášteře.

Věděla jsem, že když vyjdu z té rakve, už nikdy nevidím svou rodinu ani o ní neuslyším, nikdy neopustím tento konvent, a tam budu pochována. Kráčela jsem k rakvi, vlezla dovnitř a položila se tam. Přišly dvě sestřičky a celou rakev přikryly těžkým černým sukem, které bylo prosáklé kadidlem.

Myslela jsem, že se udusím. Na jedné straně místnosti byly obvyklé sochy a na druhé seděli matka představená, řádové sestry a kněží. Po dlouhých devět hodin, kdy jsem ležela v rakvi, drželi noční hlídku a neustále prozpěvovali.

Cílem pobytu v rakvi bylo naučit se nenávidět matku, otce a všechna ostatní pozemská pouta – to vše z lásky k Bohu. Musím na ně zapomenout, nenávidět je, úplně je vytěsnit ze svého srdce, mysli a života. To vše mne mělo uschopnit k tomu, abych byla Bohu lepší manželkou.

Když jsem tam ležela, rozpomínala jsem se na své dětství doma. Vzpomněla jsem si na šaty, které mi matka ušila, ale já už žádné nosit nebudu. Myslela jsem na výborná jídla, teplou postel a na vše z bohatého rodinného života, jaký jsem předtím prožila. Samozřejmě že jsem hořce vzlykala a plakala, protože mé srdce s bolestí toužilo po těchto milovaných, které už nikdy neuvídím. Byla to trýznivá zkušenost a myslím, že jsem je milovala více než kdy předtím.

Vyždímala jsem ze sebe všechny slzy. Bylo to tak těžké se všeho vzdát! Ve své agónii a úzkosti jsem se chvěla a sténala, až ve mně nezbyla ani slza. To trvalo několik hodin. Pak jsem se trochu uklidnila. Rozhodla jsem se: „Charlotto, bude z tebe ta nejlepší karmelitánská řádová sestra, protože v klášteře i mimo klášter děláš to nejlepší, co umíš.“

Když tato tvrdá zkouška konečně skončila, někdo poklepal na zvonec a dvě sestřičky okamžitě zvedly z rakve černé sukno. Když jsem z ní vylezla, doprovodili mne do místnosti, kde jsem měla učinit věčný slib chudoby, čistoty a poslušnosti. Matka představená mi píchla do ušního laloku a nabrala krev, neboť tento slib musí být podepsán vlastní krví.

Přisahala jsem, že jsem po zbytek svého života ochotná žít ve velké chudobě (třebaže jsem tehdy nevěděla, co to znamená). Dále slib čistoty mě zavazoval, že se nikdy nevdám, protože nyní jsem manželkou Boží (z titulu svatebního obřadu, který byl vykonán dříve). Potom slib poslušnosti, který byl nejtěžší. Slíbila jsem absolutní poslušnost Papeži, všem prelátům římskokatolické hierarchie, matce nadřízené v konventu a pravidlům konventu. Vůbec jsem nevěděla, jak drastické tyto závazky jsou, ani jsem neměla reálný pojem o věcech, k nimž se zavazuji.

Když jsem všechny tyto přísahy podepsala, matka představená mi nůžkami odstříhla vlasy. Měly se prodat kupci, který nabídne nejvíc, neboť lidské vlasy se na trhu cení docela vysoko a obchoduje se se vším. (To vysvětluje neuvěřitelné bohatství církve.) Potom vzala strojek na vlasy a ostříhala mne dohola. Do konce života jsem měla být stříhána strojkem každé dva měsíce. Kdyby si jeptiška ponechala své vlasy, pokrývka hlavy by byla příliš nepohodlná. Kromě toho, v konventu nebyl čas ani zařízení na umývání vlasů.

Dalším dehumanizačním a dezorientačním opatřením bylo odstranění celého mého původního jména a jeho nahrazení jménem svaté patronky. Když to matka představená prováděla, zdůraznila, že i když nejsem dostatečně svatá, abych mohla stát v přítomnosti Boží, mohu se vždy modlit ke své patronce a ona se bude přimlouvav, aby mé modlitby pronikly k Bohu. To vše jsem přijímala jako pravdu, protože nic lepšího jsem neznala. Kdyby po této události přišel někdo do konventu a ptal se po mně mým rodným jménem, byl by informován, že taková osoba v konventu není.

Dále Matka četla tento výrok: „Jako Ježíš trpěl zde na zemi, tak musíme trpět my jako řádové sestry. Musíme žít svůj život v konventu jako mučedníci. V Olivové zahradě Ježíš prolil pro tebe a pro mne 62 700 slz, prolil pro tebe a pro mne 98 600 kapek krve, na jeho tělo dopadlo 667 ran, na tvář 110 ran, na krk 107 ran, na záda 180 ran, na hrud' 77 ran, na hlavu 108 ran, na bok 32 ran. Do tváře mu plivali 32krát, mnohokrát ho smýkali za vousy a mrštili jím o zem 38krát. Trnová koruna mu způsobila 100

ran, za naše spasení prosil 900krát a kříž ke Kalvárii nesl 320 kroků.“ Všem těmto zbožným lžím jsem věřila a teprve po letech jsem se dozvěděla, že jsou výmyslem jednoho zkorumpovaného papeže.

Poslední výrok zněl: „Obdržíš absolutní odpustky ze svých hříchů a úplně unikneš bolestem očistce. Těm, kteří prolévají svou krev pro víru, patří odměna jako mučedníkům.“ Řekla, že když budeme v konventu žít bez porušení jediného pravidla, jednoho dne, až zemřeme, nepůjdeme do očistce, ale přímo k Ježíši. Neřekla nám ovšem, že z lidského hlediska neporušit pravidla života v konventu je nemožné.

Po podpisu slibu zlikvidovali veškerou moji osobní identifikaci. Šedesát dní předtím matka představená přede mne položila list papíru. Řekla mi, že ho nemám číst, jen podepsat dole. Neuvědomila jsem si, že tímto podpisem se vzdávám veškerého svého dědictví, které by mi kdy mohlo připadnout. To vše bylo připsáno konventu. Když byl můj bratr ordinován římskokatolickým knězem, také on vše přepsal této hierarchii. V této zemi není právník, který by mohl tento konfiskační převod zrušit. Sama jsem si to vyzkoušela.

Když jsem skládala věčný slib a podpisem vydala svůj život a veškeré své vlastnictví, prodala jsem tím svou duši za pomyslnou mísu čočovice. Řádové sestry jsou systematicky ničeny nejen tělesně, ale stovky jsou otřeseny také psychicky a pod nemilosrdným a krutým otroctvím konventu předčasně umírají. A aby to bylo ještě horší, tato ubohá stvoření obětují toto vše a pak odcházejí, aby se setkala s Bohem – bez Krista a navěky ztracená. Jak velice je třeba, abychom se modlili za všechny ty, kteří jsou po celém světě odříznuti od světa a evangelia v těchto hrozných věznicích zvaných kláštery.

Potom se matka představená chopila mé paže a kráčely jsme dolů do jiné místnosti. Z druhého konce místnosti nám šel naproti římskokatolický kněz, oblečený do svatého hábitu. Když jsme se seznámili, Matka mou paži pustila, kněz mne obešel a pokusil se zaklesnout svou paži do mé. V hrůze nad touto důvěrností jsem uskočila, neboť za všechna ta léta v konventu se ke mně kněz nikdy takto nepřiblížil. Vždy byli přívětiví, taktní a velmi zdvořilí. Něco ve familiérnosti jeho dotyku a chlípnost v jeho očích mne odpudila a urazila, i když jsem přesně nevěděla proč. Vytrhla jsem se, zčervenala jsem rozpaky a vybuchla: „Stydíte se!“ Cítila jsem se zneuctěná a ohrožená. Zrudl v tváři – mé odmítnutí jeho náznaků ochoty odvést mne do „svatební komnaty“ ho velice rozčililo.

Matka představená to nepochybně vyslechla, neboť se rychle vrátila. Zavolala mne mým církevním jménem a sdělila mi, že až budu v konventu nějaký čas, nebudu to tak prožívat. Řekla, že všechny řádové sestry prožívaly zpočátku totéž a stroze mi připomněla svatební obřad, jímž jsem prošla, a můj závazek. Řekla, že tělo kněze je posvěceno, a co dělají, není hřích. Byla jsem vyděšená, hystericky jsem vzlykala a myšlenky mi vířily hlavou. Odmítla jsem to akceptovat.

Velice se rozzlobila a odměřeně pravila: „Tak jako Duch svatý vložil símě do lůna Panny Marie, a narodil se Ježíš Kristus, právě tak tento kněz představuje Ducha svatého, a proto pro řádové sestry není hřích rodit jeho děti.“

Stěží jsem mohla uvěřit svým uším. Byla jsem podvedena a bylo příliš pozdě vrátit se zpět! Tento příšerný výrok mě rozzuřil. Když mi konečně dovolila promluvit, vybuchla jsem: „Matko představená, proč jste mi to neřekla před mým věčným slibem?“ Skousla rty, ale neřekla nic.

Byla jsem tím ochromena, šokována a zděšena. Byla to neuvěřitelná noční můra. Všechny mosty byly spáleny a nebylo cesty zpět. Z konventu jsem se nemohla dostat ven. Hystericky jsem vzlykala a řekla jsem knězi, že chci domů. Prosila jsem ho, aby zavolal mého otce, aby přišel a vzal mě domů. S tímhle

jsem vůbec nechtěla jít dál. Všechny iluze se rozptýlily a obraz, který přede mnou vyvstal, jsem nemohla snést.

Vyprávěla jsem jim, jak tři měsíce před tím, než jsem opustila domov a odešla do konventu (v třinácti letech), mi matka řekla, že by mi radši vlastníma rukama vykopala hrob a pohřbila mne, než aby se dozvěděla, že jsem přišla o čest. Protože jsem o sexu nic nevěděla, musela mi to vysvětlit. Když jsem to vypravovala Matce a tomu knězi, smáli se jako blázni. Moje naivita a nevinná důvěřivost jim připadala zábavná.

Když dojde k takovéto zradě, mohu vám říci, že stojíte absolutně sami. Komunikace s drahými a přáteli již byla odříznuta. Nemáte nikoho, kdo by porozuměl nebo pomohl, a brzy se dostaví ochromující beznaděj. Je to jako byste se probudili a zjistili, že ta nesnesitelná měra není sen, ale děsivá skutečnost.

Teď jsem patřila Římu a papeži a matka představená mě předala chlípnému knězi, který mě chtivě pozval, abych šla s ním do „svatební komnaty“. Nevstoupila jsem do konventu, abych se stala zkaženou ženou, ale svatou – své srdce a život jsem vydala Bohu. Rozhodně jsem pokusy kněze o sexuální sblížení odmítla a byla jsem dostatečně silná nedat se lacino, kdyby naléhal. K zachování své cti jsem byla připravena bojovat do poslední kapky krve.

Když jsem vlastní krví podepsala ty slavnostní přísahy, neuvědomila jsem si tu obludnou hrůzu. Vzдалa jsem se všech lidských práv, aby se ze mne stala osoba jednající mechanicky jako robot. Od té chvíle jsem si bez dovolení nesměla sednout, postavit se ani promluvit. Nesměla jsem si lehnout, jíst či dělat cokoliv jiného, dokud mi k tomu nedají souhlas nadřízení. Směla jsem vidět, slyšet a prožívat jen to, co mi dovolili či přikázali. Stala jsem se bezmocnou loutkou.

Dalším krokem bylo moje zasvěcení a za tím účelem jsem musela jet do svého konventu. Měli můj cestovní pas – vše podepsané – a lístky připravené k tomu, aby mne odeslali do cizí země. U lodi nám přišli naproti dva kněží. Vezli nás – zcela zahalené – dál do hor a strčili nás do chráněného kláštera s jedním podlažím v podzemí. (Je pochopitelné, že když kněz seděl u nás v obývacím pokoji, neřekl otcí, že budu žít celé roky v podzemí v nějaké cizí zemi.)

Stála jsem před iniciačním pokáním. A tak po třech či čtyřech dnech v tomto novém konventu, asi v 9 hodin ráno, mi matka představená přikázala, abych šla s ní. Řekla mi, že budeme konat pokání a já začnu své zasvěcení jako karmelitánská sestra. Pamatuji si, jak se mnou kráčela dolů tím tmavým tunelem a do místnosti jedno podlaží pod úroveň terénu. Předtím jsem vždycky žila v přízemí, ale po přijetí černého závoje jsem měla žít jedno nebo dvě podlaží v podzemí. Když jsme vstoupily do chladné, tmavé místnosti, nebylo skoro vidět, protože veškeré světlo pocházelo ze sedmi plápolajících svíček. Byla jsem vystrašená a měla jsem obavy, nevědouc, co mne čeká ani co mi Matka chystá.

Když jsme přišly blíže, rozeznala jsem jeptišku, která ležela na desce dlouhé 180 cm (chladicí prkno). Se zděšením jsem si uvědomila, že je mrtvá. I když jsem se mrtvé nebála, v srdci jsem pro ni měla bolest. Když jsme podepisovaly věčný slib, nevědomky jsem odepsala všechna svá lidská práva. Nebylo mi dovoleno vidět, slyšet, stěžovat si, cítit ani reptat. Měla jsem uši, ale měla jsem být hluchá; měla jsem oči, ale nesměla jsem vidět; city měly být úplně vymazány. Jak jsem tam stála a dívala se na to tělo, myslí mi probíhalo mnoho myšlenek a otázek, ale byla jsem zavázána mlčením. Jak a proč zemřela?

Matka představená mi nařídila, abych hodinu držela noční hlídku nad mrtvým tělem, a pak odešla. Chtěla po mně, abych občas k útlému tělu přistoupila, poprášila je popelem a pokropila svěcenou

vodou a opakovala: „Pokoj tobě.“ Za hodinu měl někde zaznít zvonec a z tajuplné temnoty za mnou přišla jiná jeptiška, aby mne vystřídala. Protože byla bosá, na hliněné podlaze nebylo nic slyšet. Měly jsme zakázáno mluvit, a tak stráž, která mne střídala, natáhla ruku a dotkla se mého ramene. Hrůzou jsem vyskočila a začala jsem hystericky řvát.

Tato ztráta sebeovládání znamenala, že musím být potrestána. Hodily mne do tmavé hliněné kobky. Tam jsem ležela tři dni a tři noci, bez jídla a vody – jen proto, že jsem křičela strachem. Hrozný zločin. Ujišťuji vás, že jsem pak už nekřičela. Máte-li se naučit dodržovat pravidla konventu, rychle zhubnete.

Čtvrtého dne mi matka představená znovu řekla, že půjdeme konat pokání. Kráčely jsme hluboko pod konventem do jiné temné komory. Procházely jsme tunely (pod konventem jich byly kilometry) a v prostorách, jimiž jsme procházely, nebylo jiného světla než světlo svíček. Ruku v ruce, po špičkách a se sklopenýma očima, jsme přišly do velké komory pro kajícíky.

V mihotavém světle svíčky jsem spatřila obvyklé sochy Ježíše a Marie. Byl tu také velký 180centimetrový kříž, zhotovený z těžkého, hrubého stavebního dřeva, který byl položený na boku. Vzala mě k nohám kříže a svlékala mi šaty až dolů k pasu. Pak ohnula mé tělo dolů na kříž, ruce mi protáhla dolů a pod křížem mi je připevnila ke kolenům.

Tady jsem měla začít prolévat svou krev, jako Ježíš proléval svou na Kalvárii. Před tím mi bylo řečeno, že budu prolévat svou krev za ztracené lidstvo, ale ani náznakem mi neřekli jak. Teď jsem se jednomu z mnoha takových způsobů měla naučit. Dvě jeptišky dostaly důtky vyrobené z šesti kožených řemíneků připevněných k dřevěné rukojeti. Na konci řemíneků byla řada ostrých rozeklaných kousků kovu. Začaly mne těmito krutými nástroji metodicky bičovat, až mé nahé tělo bylo stovkami zářezů celé rozdrásané a krev se roztékala po podlaze.

Mohla jsem se kroutit a svíjet, jak jsem chtěla, před neúprosným pálivým bodáním krutých bičů nebylo úniku. Vykonaly na mně důkladnou práci – byla jsem v jednom plameni a prožívala strašnou bolest a hrozná muka. Nezastavilo je vzlykání ani křik. Nemělo na ně vliv ani žalostné volání o milost. Byly dobře vycvičené a totálně bezcitné – zaplavilo mne moře bolesti a hrozná beznaděje. Bylo to neuvěřitelné, a přece se to dalo. Myslela jsem, že to bití nikdy nepřestane. Byla jsem bezmocná a naprosto bezbranná.

Až jsem upadla do sténání a byla hromádkou utrpení, matka představená mi rozvázala ruce a uvolnila je od kolenou. Byla spokojena, že tentokrát jsem prolila dost krve. Postavila mě na nohy, ale neokoupala mě ani neošetřila krvácející rány, které byly slité v jeden celek. Jednoduše mi přetáhla šaty zpátky a byla jsem přinucena pracovat celý den až do 9.15 večer. Musím říci, že ten den byl strašnou trýzní, ale zdálo se, že si toho nikdo nevšímá. V hrůze mi docházelo, co znamená to, čemu nás učili, totiž že toto pokání a jiná utrpení Boha obšťastňují. Mělo nás to učinit svatějšími.

Ten den byl pro mne živoucím peklem, ale to byl jen počátek. Takových dní byly stovky. Když přišla noc, stála jsem v kobce před svým ložem. Měly jsme se svléci a ležet zády jedna k druhé. Nedokázala jsem šaty sundat ze sebe. Potřísněné krví vyschly a pevně mi přilnuly k otevřeným ranám. Trvalo několik nocí, než se mi je podařilo svléci. Byl to trýznivý a krvavý proces. Pro to hrozná utrpení jsem přestala jíst.

Obyčejně bych se svlékla a vklouzla do mušelinové noční košile a pak vstoupila do své cely, kde jsem měla být na noc zamčena. Jako postel nám sloužila jenom fošna – žádná matrace, pružiny, polštáře ani příkrývky. Než nám dovolily ulehnout, chtěly po nás, abychom poklekly na desku kajícíka a modlily

se. Ta v sobě měla stovky ostrých drátů, které měly propíchat kolena. Horní část desky, na kterou jsme se měly položit rukama, byla také poseta ostrými dráty.

Jindy mne matka představená vzala dlouhou tmavou spojovací chodbou k mému dalšímu iniciačnímu pokání. Když jsme vstoupily do komory, znovu tu bylo sedm svíček. Když mne přivedla pod svíčky, povšimla jsem si, jak se stropu visí několik provazů, na jejichž konci byly jakési svorníky. Postavila mě tváří ke stěně a přiměla mne, abych ruce rozpažila nahoru. Rychle mi oba palce sevřela do kovových obrouček. Pak odstoupila stranou a začala točit klikou, která vyťahovala provazy nahoru. Tak mne pomalu zvedala z podlahy. Když jsem visela na konečcích prstů, kliku zajistila, beze slova vyšla, práskla dveřmi a zamkla je. Váha těla na palcích rukou byla nesnesitelná.

Bylo mi tak mizerně, že jsem plakala a sténala. Neměla jsem představu, jak dlouho tam zůstanu. Vždycky tam visíte a nevíte, jestli neumřete dříve, než vás vysvobodí. V žáru nesnesitelné bolesti, která ve vlnách ničí tělo i mysl, by smrt byla požehnaným východiskem.

Jak se hodiny nekonečně protahovaly do dní a nocí, nešlo zjistit, jak dlouho tam jste. Nebylo tam slunce, žádné zvuky, jen vlastní horečnaté vzdechy a křik. Bylo to jako být pochován zaživa bez jídla a vody. Muka a blouznění způsobují, že ztrácíš pojem o realitě a nic ti nepřipadá reálné – jen vzdyprítomná trýzeň a bolest.

To byla jiná část techniky vymývání mozků. Nemohla jsem nic, jen tam stát, křičet a plakat. Nikdo neslyšel, nepomohl a nic nedbal. Tři, čtyři, šest a nakonec deset trýznivých hodin se vleklo a každá kost, sval a nerv ve zmučeném těle křičely po úlevě. Šílená nekonečná bolest je nepopsatelná a také jsem měla stále větší hlad a žízeň. A když mi začaly silně otékat ruce, byla jsem přesvědčena, že umřu.

Zoufale jsem se modlila ke všem sochám v místnosti. Nakonec mi došlo, že Panna Marie neslyší ani slovo, které jsem v pláči vyřkla. Hystericky jsem křičela a úpěnlivě prosila o pomoc mého patrona, sv. Judu, sv. Bartoloměje a všechny ostatní modly nebo svaté, na které jsem si dokázala vzpomenout. Kolem mě bylo neskutečné ticho, přerušované jen mými horečnatými výkřiky, úpěním a prskajícími svíčkami.

Visela jsem tam, zničená bolestí a prosycená vlastní lidskou špínou, neboť v programu mučení nebyla žádná přestávka pro toaletu. Když už jsem cítila, že se úplně zblázním, matka představená vstoupila. Na stěně přímo přede mnou byla nastavitelná polička, kterou zvedla na úroveň mé tváře. Na poličku dala misku s vodou a misku, na níž byla jedna malá brambora.

Žíznila jsem po vodě a hladověla, ale jak jsem si to měla vzít? S bolestí jsem pospíchala našlapujíc na prsty nohou. V úporné snaze dosáhnout na misky jsem natáhla nejprve jednu ruku, pak druhou. Když se mi to podařilo, cítila jsem, jak hrozná bolest mi rve plicní tkáň. Skutečností je, že hodně řádových sester poté, co projdou tímto mučením, dostane tuberkulózu. Ale získat vodu či potravu jsem mohla jen tím, že takovou bolest a vypětí vydržím. Většinu toho jsem rozlila nebo rozsykala.

Po devíti dnech přišla matka představená a uvolnila mi nejprve jeden palec a pak druhý. Upadla jsem do bezvědomí a zhroutila se na podlahu. Údy jsem měla oteklé a procházela jimi pronikavá bolest. Oči jakoby mně měly vypadnout z důlků a moje ruce byly oteklé, že byly třikrát větší než normálně. Celým tělem mi pulzovala bolest.

Samozřejmě jsem se nemohla pohnout. Dvě řádové sestry mě uchopily za ramena a nohy, odnesly mě na ošetřovnu a položily na dřevěnou desku. Sténala jsem. Rozřezaly mi šaty, protože jsem byla prosáklá močí a výkaly. To byla další část pečlivě připraveného programu dehumanizace a brutalizace,

který z nás měl udělat tupé roboty. Potom jsem dva a půl měsíce nemohla chodit a byla bych šťastná, kdybych umřela.

Jednoho dne mne matka představená vyvolala a znovu jsem kráčela dolů těmi děsivými tunely, nevědouc, jaké trápení a bolesti mne čekají. Uvedla mne do prostoru, kde stála rovná židle s vysokým opěradlem. Zatlačila mě do židle, pak mi odstranila pokrývku hlavy a hlavu mi vrazila do klína a ruce mi položila na kolena. Hlavu a obě zápěstí mi upevnila do špalků, takže jsem se nemohla pohnout. Poté mi přímo nad holou hlavu nastavila vodovodní kohoutek tak, aby mi voda kapala na hlavu, kapka po kapce.

Krčila jsem se v zlé předtuše, protože jsem o tom slyšela od druhých, které to dlouhé hodiny podstoupily. Kapky, které stále dopadají na stejné místo, zlomí zanedlouho i toho nejsilnějšího člověka. Častokrát ve snaze uniknout té bušící kapce vody jsme se snažily vykrotit ze špalků, které nás svíraly, až nám z úst vycházela pěna. Křik a pláč v těchto děrách hrůzy, hluboko pod zemí, nikdy neustává. Prosby o slitování jen přivodí delší a horší tresty.

Mnohá řádová sestra opakovaně vystavená tomuto trestu zešílela. I o to se konvent postará. Svět venku se nikdy nedozví pravdu. Existují podzemní kobky pro ty, které se nervově či duševně zhroutí. Zprávy a záznamy o tom, jak řádová sestra zemřela, to budou všechno lži. Celá tato náboženská stavba je založena na lžích a podvodu, a není divu, že pokrytecký plášť spravedlnosti římskokatolického systému musí být za každou cenu – i za cenu lidského života – zachován. Nezastaví se před ničím. Pomluvy, lži, intriky, úprava či likvidace dokumentů, bezpráví, ba dokonce vražda – to jsou standardní postupy. Průměrná osoba se svědomím a jistým mravním kodexem jen stěží pochopí obludnost a nelidskou démonickou inteligenci, která řídí toto náboženské monstrum.

Jednou mě vzaly do jedné z těch špinavých kobek s hliněnou podlahou. Kotníky mi připevnily do kožených řemenů v kruzích, které byly nad pruty zasazenými do betonu. Stála jsem nohama v těchto kruzích, až mi došly síly a omdlela jsem. Zhroutila jsem se a přepadla tak, že hrudí jsem se dotýkala kotníků. Když bolest a vyčerpání dospěje do určitého stadia, nemůžete už nic dělat. Musíte zůstat v této poloze dva nebo tři dny, ponechání rozmaru svých trapičů. Nikdo nepřijde, není žádné jídlo, voda ani toaleta. Po těle mi lezli brouci.

Osamocení v konventu je nelidské a kruté, neboť tu nejsou přátelé. Všichni mají sledovat ty ostatní a nejmenší přestupek proti pravidlům přináší okamžitý tvrdý trest. Mezi sestrami neexistovalo přátelství. Pokud jde o život v konventu, vládlo tam podezírání a izolace. Metodickou a systematickou izolací nás učily, abychom nikomu nedůvěřovaly a na nikom nebyly závislé. Neměly jsme možnost sjednotit se a vynutit si lepší podmínky.

Podobným programem vládli v korejských táborech pro válečné vězně komunisté, aby zabránili jakémukoli sblížení nebo spolupráci mezi vězni. Tak i v konventu každou jeptišku učí, aby byla policistou, který sleduje všechny ostatní a informuje o nich. Zrazování dává informátorovi dobré postavení u matky představené. Její pochvala a uznání jsou tak žádoucí, že k získání této přízně si sestry vymýšlejí a zveličují. V konventu se vyžaduje absolutní poslušnost ve všem, a budete rozumní, když bez otázek a rychle poslechnete.

Když jsem přišla do své cely, měla jsem si vždy kleknout a modlit se za ztracené lidstvo, trpět a prolévat více krve. Teprve potom jsem si mohla ulehnout na desku, která sloužila jako lože. Sedm minut před půlnocí vždy zazvonil zvonec a byly odemčeny cely a jsme se shromáždily ve vnitřní kapli k hodině modliteb za ztracené lidstvo. Za sedm minut jedna jsme se vrátily do cel, aby nás znovu zamkly do 4.30 hod. Zazněl zvonec a měly jsme přesně pět minut na to, abychom se oblékly a bosé se

hlásily do služby. To byl každodenní program. Kdyby se člověk při oblékání zpozdil, přineslo by mu to přísné tresty.

Každý večer v 8.00 jsme měly jít dlouhou temnou chodbou do meditační komory, kde jsme měly činit pokání. Byl to malý prostor, čtverec o straně asi 1,2 metru, ve kterém byla na malém stolku lidská lebka a svíčka. Měly jsme padnout na kolena, zírat do té lebky a hodinu meditovat o smrti. Když tato hodina uplynula, zazněl zvonec a vrátily jsme se do svých cel, kde jsme sundaly všechny své šaty. Pak jsme vzaly tři propletené řetězy s ostrými hranami, které visely v celách, a začaly jsme se jimi bít – každá sama sebe – abychom napodobily Kristovy rány na zemi.

Někdy, pro nedostatek jídla či sil, bylo obtížné zasadit si hodně ran. Když tě matka představená podezírala, že ses bil málo, prikázala, aby tě neurvale bičovaly ještě další dvě sestry. Po tomhle se člověk cítil tak mizerně, že ho na několik dní přešla chuť po kávě, chlebu nebo čemkoli jiném. Tohle byl život v chráněném konventu, kde se uplatňovalo nemilosrdné vymývání mozku, stejně jako to dělá Rusko v koncentračních lágrech. Je to přesně totéž barbarství, ale zatímco Rusko je otevřeně ateistické, Řím vyjíždí pod praporem náboženství.

V refektáři, kde se podávala jídla, byly dva dlouhé dřevěné stoly a každá jeptiška měla přiděleno místo k sezení. Žádná si nikdy nesedla na místo, kde seděla druhá. Ke snídani se podával velký plechový hrnek silné černé kávy s kusem černého chleba, který vážil asi 30 gramů. I když jsme celý den tvrdě pracovaly, oběd nebyl a asi v 5 večer jsme se znovu shromáždily v refektáři, jestliže jsme tam dokázaly dojít z vlastních sil.

K večeři se smíchaly a vařily různé druhy čerstvé zeleniny, čímž vznikla nechutná vodnatá polévka bez jakéhokoli koření. Ta se podávala v plechovce s 15 gramy černého chleba a plechovým hrnkem silné černé kávy. Dvakrát nebo třikrát v týdnu jsme dostaly půlku sklenice sbíraného mléka. To byla naše monotónní dieta, 365 dní v roce. Jedinou výjimkou byl Štědrý den, kdy jsme každá dostala polévkovou lžičku sirupu. Páni, to byla rozkoš, a jedly jsme velice pomalu, vychutnávající každou kapku. Na tuhle pochoutku jsme se těšily celý rok.

Při omezených dávkách jídla – 365 dní v roce – jsme nikdy nešly spát, aniž by nás nesužovaly hlodavé bolesti z hladu. Roky jsem se v noci převalovala a zmítala, nemohouc spát, a ptala jsem se, jak dlouho ještě vydržím tato nekonečná muka. Ujišťuji vás, že je to vyložené utrpení, když žijete na pokraji regulovaného hladovění, které nebere konce. Hladovějící osoby jsou pochopitelně slabší a lze je snadněji přimět či donutit ke každé formě ponižující poslušnosti a patolizalství. Toto se na nás provádělo s ďábelskou rozkoší a s cílevědomou snahou rozdrtit lidského ducha.

Při takovéto dietě, takovémto mučení, krveprolívání a dlouhých těžkých hodinách se není co divit, že tělo chřadne, jsou neduživá a mnohé sestry v těchto chráněných kláštřích umírají mladé. Pamatuje, že chráněné konventy jsou i v USA.

Při přípravě zeleniny brambory se vaří ve slupkách a loupají se po uvaření. Když jsem jednou měla službu v ku-chyni, vyhazovala jsem hromadu bramborových slupek do smetí. Byla jsem tak hladová, že jsem chňapla dvě hrsti slupek z plechovky a ukryla je v šatech. Nikomu jsem to neřekla, protože v konventu se všichni navzájem sledují a všude jsou informátoři. Té noci jsem ve své cele ty slupky hltavě spolykala, tak jsem byla vyhladovělá.

Ráno v 9 hodin mi ostražitá matka představená se zlomyslným úsměvem oznámila, že mám konat pokání, a já věděla, že tentokrát to nebude jen tak. S obavami jsem s ní odcházela do jedné z mučiren. Byl to velký prostor s obvyklými sedmi svíčkami. Když zazvonila na zvonec, vynořily se dvě malé

sestry a rychle mi svázaly ruce a nohy. Pak Matka jedné poručila, aby mi pořádně stiskla nosní dírky, takže jsem byla přinucena otevřít ústa, abych mohla dýchat. Pak mi do úst nacpala vrchovatou polévkovou lžící ostré papriky a já ji musela spolknout, abych mohla dýchat. Dva dny mne potom po celém těle sužovala pálivá svědivá vyrážka. To jsem měla za to, že jsem snědla něco málo z kuchyňských odpadků!

Jindy jsem uviděla kus chleba, který ležel na stole, a několik dní jsem jej sledovala. Nakonec jsem si ho vzala, snědla ho v cele a ráno mi matka představená opět řekla, že jdeme konat pokání. Nějak to zjistila. Tentokrát mě vzala do místnosti s čtvercovým stolem a přiměla mě postavit se k jeho kraji a ruku i zápěstí mi řemenem připoutala k desce stolu.

Byla tam tma a mé oči si v šeru jen pomalu přivýkaly. Přešla na druhou stranu a manipulovala s nějakým ovládacím mechanismem a najednou jiná deska mi tvrdě dopadla na ruku a zápěstí. Šílená bolest způsobila, že jsem padala k podlaze, ale nemohla jsem se uvolnit a visela jsem bezvládně na zraněné ruce. Krádež kousku okoralé-ho chleba byla považována za ohavný zločin a přivodila rychlou a krutou odplatu.

Jak se roky táhly, naučila jsem se používat kladivo, pilu, rýč a vše ostatní, s čím lidé běžně pracují. Dělalý jsme těžkou manuální práci – kopaly jsme podzemní prostory a chodby, stavěly zdi, dělaly omítky atd. Často jsme byly tři nebo šest kilometrů daleko v tunelech. Někdy jsme se divily, jestli vůbec máme hlas, protože tu bylo přísné pravidlo mlčet. A tak jsme spolu mluvily šeptem. Další ráno si matka představená vyvolala provinilce a řekla: „Půjdete konat pokání.“ Žasly jsme, jak nás mohla slyšet. Jednoho dne jsme se dozvěděly, že celé kilometry tunelů pod konventem jsou elektricky propojeny, takže každé šeptání slyšela.

Když jsme pracovaly dál v tunelech, dávaly jsme pozor, abychom zaslechli zvonec dávající znamení, že máme jít k jídlu. A protože každá měla u stolu vyhrazeno své místo, bylo zřejmé, kdo se opozdil. Když se to nějaké sestře stalo, musela požádat jinou jeptišku, aby jí podala její plecháček, misku a lžici. Pak musela jít za každou jeptiškou a poprosit o jednu lžici z jejího jídla. Provinilci museli jíst na podlaze. To mělo zlomit jejich hříšnou pýchu a také napomoci dochvilnosti.

Náš den v konventu začínal ráno ve 4.30, kdy matka představená zazvonila na zvonec. Tento signál znamenal, že máme přesně pět minut na to, abychom se oblékly. Na začátku jsem měla zpoždění půl minuty, ale trest za toto malé porušení pravidel byl tak přísný, že jsem se už nikdy neopozdila. Hrubý teror a tvrdý trest přinášejí absolutní a nekritickou poslušnost vůči každému pravidlu či příkazu, bez ohledu na to, jak je nesmyslný nebo banální. Lhaní a podvádění zakrývající taková porušení s cílem vyhnout se hrozným důsledkům se pro jeptišky stává běžným způsobem života.

Když jsme se oblékly, kráčely jsme po špičkách se sklopenýma očima ohlásit se matce představené. Ta nám rozdělávala naši denní práci. Mohlo to být kartáčování, praní šatů, žehlení, vaření nebo jiné těžké a namáhavé pracovní úkoly.

Praly jsme ve dvanácti starobylých neckách s valchou. Žehlily jsme s žehličkami odlitými ze železa, které jsme zahřívaly na kamnech. Nejenže jsme praly a žehlily pro konvent, ale místní kněží nás mohli zatěžovat vším svým ložním prádlem a oděvy. Koneckonců služba poskytovaná otrockými pracovními silami byla pro ně zdarma.

Dole v prádelně byly hrubé betonové podlahy a namáhavé praní ve dvanácti neckách způsobovalo, že po podla-ze bylo nacákáno hodně mýdlové vody. Chodily jsme po prádelně bosýma nohama, protože boty a punčochy byly přepychem, jenž nám byl v konventu odepřen. Občas se najednou neslyšně

přiblížila matka představená, což každého vyděsilo, protože se nedalo zjistit, proč přichází. Když se takhle vynořila, vždycky někdo musel trpět. Protože se věci v konventu dály tak potichu, naučily jsme se vycítit její přítomnost, dříve než přišla.

Jedním z jejích oblíbených kousků v prádelně bylo rozkázat jedné nebo více sestrám, aby si lehly tváří k zemi na chladnou, mokrou, namydlenou podlahu. Potom se surovým úšklebkem přikázala, aby oběť jazykem vylízala na hrubém betonu dlouhé kříže. Upřeně sledovala, zda se na tváři přinucené neobjeví nejmenší jiskřička hněvu, odporu či zaváhání. Kdyby něco takového zjistila, přikázala by oběti vylízat dalších deset až pětadvacet křížů. Věřte, že než se upokojila, jazyk oběti byl vždy odřený, krvácel a oběť nebyla schopna den nebo dva jíst a pít. Mnohokrát se Matka bezprostředně následující den vrátila, chytila tutéž oběť a znovu ji přinutila lízat kříže.

Tvrdá manuální práce byla prosazována jako dobrý kázeňský prostředek. Tak jak jsme byly neustálým mučením a systematickým hladověním vychrtlé, byly jsme hnány a drženy v stavu chronické únavy a vyčerpání. Byly jsme majetkem Papeže a systému, abychom se pro jejich potěšení upracovaly k smrti. Všechny prosby a nářky nikdo neslyšel. Nikdo nezvedl prst, aby nám pomohl.

Dalším oblíbeným trestem bylo to, že jsme byly přinuceny lézt sem a tam uličkou kaple – ve vzpřímené poloze po kolenou! Když jsem to udělala pětkrát nebo šestkrát, kolena mě příšerně bolela. Zcela vyčerpána jsem už nemohla dál a v mdlobách se zhroutila. Matka představená se mnou hrubě zatřásla, vytáhla mě zase na kolena a rozkázala mi, abych zase lezla. Zoufale jsem se snažila dokončit svůj úkol. Dalšího dne by mi mohla přikázat totéž znovu a to by mi strhlo strup z poraněných kolenou a ještě více by je rozedřelo.

To je příznačné pro týrání a muka, jimž jsou tyto malé řádové sestry vystaveny den co den, rok za rokem. Není tu žádné slitování, jen bezcitná krutost a toto je znásobováno pochmurnou atmosférou beznaděje a zoufalství, jíž je sevřen je celý klášter.

Neustále se nám říkalo, že takovéto „pokání“ se Bohu líbí a činí ho šťastným. Bůh prý shlíží na naše strádání a trápení a s úsměvem je schvaluje. I když se tomu stěží dá věřit, lidé, kteří neznají nic lepšího, prostě věří, čemu jsou učeni. Protože jsme nikdy nepřečetly Bibli, nemohly jsme se dozvědět pravdu.

Většinou jsme byly vychovávány v římskokatolickém učení a tradicích, v raném věku vyrvány od rodin a přátel. Trvalo to nějakou chvíli, než jsme vstřebaly hroznou pravdu i rozsah celého toho podvodu. Udělalo to z nás ateisty, kteří nenávidí vše, co má nějakou spojitost s Bohem nebo svatými. Zklamané a zahořklé srdce pak zaplaví příšerná nenávist a zuřivost.

V našem konventu nebyla žádná vana, jen kovová nádrž pro napájení koňů, a koupat jsme se mohly, jedině když nám k tomu dala příkaz matka představená. I při koupání jsem na sobě měla svůj škapulíř (součást řádového roucha označující příslušnost k danému řádu), i když jsem všechny ostatní části oděvu odložila. Učili nás, že když zemře katolík, první sobotu po jeho smrti sestupuje do očistce Panna Marie. Když tam najde někoho, kdo nosí škapulíř, propustí ho. Byla jsem svázána těmito a dalšími náboženskými pohádkami a lžemi, ale nic lepšího jsem neznala. Učily mne přijímat jako pravdu vše, co říká matka představená.

V konventu byla v jedné místnosti velká malba, která zobrazovala všechny hrůzy mučených mužů, žen, dětí, ba dokonce malých dětí v hrozných plamenech očistce. Trýzeň a utrpení byly zpodobeny tak věrně, že vypadaly jako skutečné. Občas nás tam přivedly, abychom dlouho meditovaly o mukách zatracených. Po tomto sezení matka představená oslovila jeptišky, že by měly raději jít a vykonat další

pokání na svém těle – neboť tito ubozí lidé v očištění úpěnlivě prosí o vysvobození z oněch hrozných žhoucích plamenů.

Mnohé dny jsem si úmyslně páčila tělo a prolévala o něco více ze své krve, neboť jsem byla přesvědčena, že svým utrpením pomohu těmto zuboženým lidem k vysvobození. Často říkám, že kdyby byly z římskokatolického systému odstraněny mše a očištěc, odpadlo by 90 procent příjmů a církev by úplně vyhladověla. Tento zlý babylónský systém vysává živé i mrtvé na fondy k financování šíření této rakoviny po celém světě.

Cely řádových sester byly prázdné, až na sochu Panny Marie držící dítě Ježíše. Když jsem klesla na ostré dráty, které lemovaly modlitební stůl a položila ruce na další pronikající dráty, modlívala jsem se upřímně za ztracené lidstvo. Byla jsem vyučována, že mé utrpení a krveprolití je pomůžou zachránit. Věřila jsem, že moje ubohá stará babička bude pro mé utrpení uvolněna z očištěnce dříve (naš rodinný kněz nás ujistil, že tam šla, když zemřela). Často navzdory tomu trápení mne to pobídlo vytrvat v této bolestivé poloze déle, a horečně jsem doufala, že to urychlí její osvobození.

Učily nás, že za každou kapku krve, kterou v konventu proléváme, se naše doba v očištění zkrátí o 100 dní. Když jeptišky pracovaly v kuchyni nebo na jiných místech v podzemí, často se samy za tímto účelem zraňovaly. Na-tloukly nám do hlavy, že když proléváme vlastní krev, bičujeme se nebo drásáme své tělo, mučíme je a trápíme, získáváme odpustky z očištěnce pro sebe a pro jiné. Pamatujte, že v konventu není žádná naděje; není se nač těšit. Jen bolest, vyčerpání, hladovění a nakonec smrt (Leviticus 19,28).

Těm, kteří byli vyučeni pravdě spasení skrze víru v Ježíše Krista a poznali předivnou Boží milost, se snad bude zdát neuvěřitelné, by někdo mohl být tak nevědomý a mohl se nechat tak oklamat. Ujišťuji vás, že kdyby vás celý život neučili nic jiného a kdyby vás jako snadno ovlivnitelné dítě očarovali, vymyli vám mozek a nakonec uvěznili v konventu, ani vy byste si nevedli o nic lépe.

Trvalo mi to deset hrozných let v konventu, než jsem si uvědomila strašnou pravdu, že mne podvedli. Konečně jsem byla přesvědčena, že Panna Marie, Ježíš, Josef, sv. Petr a všichni ostatní svatí jsou prostě kovové, dřevěné nebo sádrové sochy bez citu. Byl to šok, když jsem poznala, že nedokáží odpovédět na všechny ty horoucí modlitby, které k nim vylévali loajální a svedení lidé po celém světě.

Je překvapující, jak houževnatá byla má víra ve všechny ty falešné modly. Jak dlouho to trvalo, než jsme si skutečně uvědomily hořkou pravdu a svod, do něhož jsme byly lapeny! Ach, kolik hodin jsem já i jiní strávily v upřímných modlitbách plných slz u nohou těchto němých soch (Jeremiáš 10,19)!

Jedné pravidelné měsíční události jsme se vždy obávaly, a tou byla návštěva otce zpovědníka v konventu. Pokaždé to byl jiný kněz, ale v podstatě byli všichni stejní. Strašně nerada jsem tam chodila a vždy jsem se snažila držet v zadní řadě. Žila jsem v konventu tak dlouho, že bych nikdy nevěřila žádnému knězi. Všichni, které jsem potkala, byli zkažení a hanební. Muka zpovídání někdy zabrala celý den. Jedna po druhé musely jeptišky vcházet do místnosti, kde čekal kněz. Nikdy jsem v konventu neviděla kněze, který by nebyl napitý.

Místnost byla prázdná, až na nezbytnou sochu Panny Marie. Kněz seděl jako na bidýlku v židli s vysokým opěradlem a jeptiška musela vejít a pokleknout před ním. Jestliže se dostala ven, aniž by byla zneuctěna či přinucena k nějaké zvrhlosti, kterou se ani nehodí popisovat, tak byla šťastná. Ať se dělo cokoliv, kněze a danou ženu nikdo nikdy nerušil.

Nebylo neobvyklé, že matka představená přivedla opilého kněze, který si vybral jednu jeptišku a vzal si ji s sebou do cely, kde se ještě více posilnil alkoholem a věnoval se sexu. Matka představená byla bezcitná a smyslná žena, která porodila řadu nemanželských dětí a obvykle s kněžími pila.

Kněz byl dobře živený, silný a statný muž, a tak zubožená, slabá jeptiška pro něj nebyla soupeřem, který by se mohl ubránit. Dělal si s ní, co se mu zlíbilo, a znásilnil ji, jak se mu zachtělo. Nikdo ji nebránil, nikdo jí nepomohl. Nikdo se nestaral, že je přinucena ke smilstvu. Nebylo úniku, protože matka představená zamkla celu.

Často jsem tyto sestřičky objímala poté, co s nimi zacházeli takto brutálně a hanebně je zneužili. Potupné jednání kněze s obětí bylo omezováno jen jeho představitostí. Viděla jsem v konventech hnusné důkazy toho nejbezuzdnějšího chtíče všeho druhu. Tělo jeptišky pak často vypadalo jako něco, co se má hodit prasatům – byly pokryté tucty podlitin, modřin a jiných stop. Lidé, kteří tvrdí, že přeháním, jsou buď kněží, kteří se snaží potlačit pravdu, nebo ti, kteří v konventech nikdy nebyli. Protože jsem tam byla, znám pravdu, a ta je hrozná a šokující!

Dokážete si představit, v jak hroznou situaci je jeptiška, která stojí tváří v tvář knězi? Kdyby mu nebyla po chuti nebo ho odmítla, stěžoval by si matce představené. Ti dva by pak dali hlavy dohromady a vymysleli by, co zlého této jeptišce provést – věci, které si normální člověk ani nedokáže představit. Den či dva poté, co se kněz vzepřela, by si ji matka představená zavolala stranou, aby znovu konala pokání. Nebylo východiska, a tak musela do kobek, kde byl vykonán strašný trest, který zosnovali kněz s matkou představenou.

Někdy ráno, když jsme se chystaly jít do práce, si matka představená vyvolala deset nebo patnáct z nás. Třáslly jsme se, protože jsme nikdy nevěděly, co nás čeká. Nemohly jsme se zeptat – jen poslouchat, jako tupé stroje. Potrestá nás, půjdeme do komor pro kajícíky nebo co s námi bude? Pak nám stroze přikázala, abychom se postavily do řady a svlékly si šaty. Sklíčeně jsme poslechny. Věděly jsme, co bude následovat.

S oholenými hlavami, vyhladovělé a poznamenané mnoha jizvami jsme musely být žalostným divadlem. A protože v konventu nebyla dovolena žádná zrcadla, neměla jsem představu, jak po všech těch letech věznění vy-padám. Když jsem občas vrhla kradmý, zakázaný pohled na jiné, a viděla jejich protažené vychrtlé tváře, zapadlé oči, vypadávající zuby a těla vyhladovělá až na kostru, sotva jsem si dokázala představit, že podobně vypadám i já.

Při jedné příležitosti poté, co nás matka představená svlékla, vpotáceli se dovnitř tři kněží, chlípně pošilhávali po nahých děvčatech a každý si vybral partnerku, která s ním šla do cely. Pamatujte, že to jsou chráněné konventy a pod pláštěm prohnitého náboženství kněz má svobodu dělat, co se mu líbí. Bezbožný děvkař se pak vrátí ke svému stádu vysluhovat mše a poslouchat zpovědi lidí, kterým namluví, že jim může dát rozhršení z hříchů. Třebaže je plný smilstva, perverze a neřesti, jedná jako bůh!

Dokážete si představit, co se mnou toto odporné a bolestivé zneužívání dělalo? Nechápala jsem, jak vůbec někdo v sobě může chovat takovou nenávist, zášť a hořkost. V mysli jsem si znovu a znovu přála a osnovala smrt matky představené a dalších trapičů. Jak jsem si tyto slastné myšlenky nenávisti a pomsty vychutnávala! K tomu mne dovedl konvent. Když jsem tam vstupovala, rozhodně jsem taková nebyla.

Kněží se velice zlobili, jestliže jsme jim v čemkoli odporovaly. Často nás podrážděný opilý kněz bil přes ústa. Já sama měla od úderů do tváře uvolněné přední zuby. Často nás hodili na podlahu a kopali

nás do břicha. Když jsi byla těhotná, to neznamenal žádnou ochranu, protože kněz věděl, že dítě bude ihned po porodu zavražděno. Pro zkorumpovanost tohoto hnusného systému, oděného do náboženského roucha, se v konventech rodí mnoho dětí. Není divu, že Babylon je určen k úplné zkáze. Je tak nevýslovně odporný!

Viděla jsem v konventech mnoho novorozeňat. Většinou byla znetvořená a zřídka bylo některé normální. Vlastní-ma rukama jsem jich přiváděla mnoho na svět, takže vím. Na vlastní oči jsem viděla hrůzu toho všeho a světu se musí říci, co se děje v těchto hrůzných komorách.

Mnozí tvrdí, že to tak není a že přeháním. Musejí mne dotáhnout k soudu, abych tato obvinění potvrdila. Museli by ovšem otevřít kláštery a k tomu se neodváží. Poté, co jsem na dvaadvacet let uvázla v osidlech tohoto prohnílého systému, vím, o čem mluvím.

Za normálních okolností nastávající maminky dychtivě vyhlížejí příchod svého drahého dítěte. Vše je připraveno, dětský pokoj, kolébka, oblečení a všichni jsou šťastní spolu s ní. Naproti tomu sestřička v konventu se chvíle, kdy porodí, děsí. Dítě je plodem hanebného, nezákonného sjednocení, k němuž byla přinucena opilý knězem. Ví, že dítěti bude dovoleno žít nanejvýš čtyři nebo pět hodin. Nikdy nebude umyto ani zabaleno do teplé přikrývky, neboť matka představená mu začepe ústa, stiskne nosní dírky a jeho život uhasí.

Proto jsou ve všech konventech jámy na vápno. Do těchto jam házejí tělíčka dětí. Modlete se, aby vláda přinutila konventy otevřít své dveře, propustit vězněné a umožnit celému světu vidět, jaké hrůzy jsou skryty za dveřmi krutého náboženského pokrytectví.

Jestliže k tomu dojde, ujišťuji vás, že sami katolíci budou souhlasit se zavřením konventů, tak jak se to stalo v Mexiku v roce 1934. Ani nemají představu, co se tam děje, jinak by nikdy nevystavovali své dcery takovým barbarským orgiím a surovému týrání.

Konventy ve starém Mexiku byly přeměněny na vládní muzea, která můžeš za mírný poplatek navštívit. Měli byste tam zajít a přesvědčit se na vlastní oči a vlastníma rukama se dotýkat všech těch věcí, o kterých mluvím. Sejděte dolů do těch kobek, projděte tunely a mučírnami a vizte všechna ta ďábelská zařízení, vzniklá z popudu démonů, aby působila utrpení na těle bezmocných jeptišek. Sami se podívejte na ty cely, v nichž byly jeptišky každou noc uzamčeny, a prohlédněte si lože a modlitební stolky.

To by vás mělo přimět k tomu, abyste přijali břímě modliteb za stovky drahých sestřiček, které římskokatolický systém podvedl a nalákal ke vstupu do těchto bezbožných věznic, aby tam žily v trápení a naprostém zoufalství. Pamatujte, že jsem měla matku a otce, kteří mne velice milovali. Když souhlasili s mým vstupem do konventu, neměli představu, že budu podrobena takovému ponížení. Byli ujištěni, že dát svou dceru do takovéto služby je to nejvyšší povolání, nejlepší výraz jejich víry a lásky k Bohu.

Uzavřeny v konventech do smrti, nemohly bychom odtud nikdy odejít a dát lidem venku vědět, co se vlastně děje uvnitř. Při naprostém odříznutí veškerých kontaktů jsme byly mimo ochranu zákona, drahých i přátel. Žádné zoufalství není tak ničivé, jako když vám tohle začne docházet. Když konec ani úleva nejsou v dohledu a víte, že únik není možný, je to šílené.

Katolíci tvrdí, že do kteréhokoli kláštera může každý vstoupit. Je tu vnější kaple a místnost, která se nazývá hovorna. Ani tam vás nepustí bez doprovodu. Když s sebou berete jídlo pro určitou jeptišku, vejdete do přední části místnosti a stisknete zvonek. To aktivuje vrátka, která se otevrou k přijetí

vašich darů pro jeptišku uvnitř. Když zazvoníte, můžete si být jisti, že za těžkým černým závěsem sedí matka představená.

Nedovolí vám vejít dál, ale přes závěs můžete mluvit s matkou představenou. Kdybyste požádali o dovození mluvit s určitou jeptiškou, mohli byste dostat souhlas k rozhovoru s ní, ale jen přes závěs. Pokud se jí zeptáte, zda je šťastná, zdravá, jestli má dobré jídlo, jeptiška vždy odpoví kladně. Koneckonců, sedí tam matka představená a každé slovo monitoruje.

Kdyby si stěžovala nebo prozradila nějaké nepříjemné detaily o životě uvnitř, po odchodu návštěvníka by následovala rychlá a tvrdá akce k nápravě. Mají dobré důvody, když odmítají pustit příbuzné k osobní návštěvě jeptišky. Při způsobu stravování a zacházení v konventu jeptiškám po určité době zapadnou oči a tělo chřadne, je bledé a nezdravé, takže pouhý pohled na ně by vyvolal rozhořčený protest.

Bylo mnoho nocí, kdy jsem byla krajně vyčerpaná a zoufale jsem potřebovala spánek, ale sžíravý hlad mi nedovolil odpočinout. Snídaně, to byl jen kousek chleba a plechový hrnek černé kávy, a to neustálý hlad ani nezmírnilo. Kdo má dost jídla, těžko pochopí situaci těch, kteří jdou každou noc spát hladoví. To je tragické v zaostalých zemích. Ovšem ještě mnohem horší je, když si uvědomíte, že věci, které popisují, se cílevědomě plánují a provádějí s vynalézavou a ďábelskou krutostí.

Není noci, kdy tyto sestřičky, uvězněné v chráněných konventech, nejdou spát hladové. Jsou nemocné, zraněné fyzicky i duševně, tesknící po domově, skleslé, zastrašené a zcela zoufalé. Zatímco my v naději vzhlížíme k Pánu Ježíši Kristu, tyto ubohé ženy nemají žádnou naději.

Svou zuřivost vůči řadě matek představených jsem neovládala. Pokaždé, když si mě Matka vybrala pro nějaké skutečné nebo pomyslné porušení pravidel konventu, sadisticky mi přivodila nějaké ďábelské a zvrácené utrpení, jehož cílem bylo zničit mé tělo a mysl. Měla jsem pak plnou hlavu toho, jak se pomstít, že jsem žila jen pro ten den, kdy budu moci něco z toho trápení, které jsem přestála, odplatit.

Veškerá tato hrozná zuřivost a nenávist byla ve mně vyvolávána nekonečným řetězem krutostí, strádání a neuvěřitelného utrpení, jež vůči mně vršili moji podmanitelé. Často jsem si představovala, jaká rozkoš by to byla zabít některého z těch brutálních, chlípných kněží, kteří nás pravidelně znásilňovali.

Za dvaadvacet let, co jsem byla v konventu, jsem viděla umřít tři matky představené. A protože jsem byla zdravotní sestra, jednoho dne pro mne přišly dvě jeptišky, abych ošetřovala matku představenou, která byla nemocná a v kritickém stavu. Zavolali římskokatolického lékaře zvenku, aby ji vyšetřil. Dal mi přísné instrukce ohledně určitého silného léku, který jí předepsal. Veškerá nenávist, kterou jsem chovala proti této kruté ženě a proti bez-božnému systému, jehož byla představitelkou, teď ve mně vyvěřela na povrch. Budu mít svou odplatu, a tato žena zemře. Na to dohlédnu!

Den byl dlouhý, když jsem čekala na svou příležitost. Jeptišky byly zamčeny ve svých celách a v 9.30 zhasla světla. Čas se vlekl, až konečně skončilo půlnoční svolání k modlitbě a světla pro tu noc zhasla. Sebrala jsem několik tablet a rozpustila je ve vodě – bylo to úmyslné silné předávkování.

Netrpělivě jsem vzbudila ženu, která byla napůl při smyslech. Přinutila jsem ji spolknout smrtící dávku až do poslední kapky. Když jsem ji opatrně položila na polštáře, měla jsem škodolibou radost. Brzy umře strašnou smrtí a moje pomsta bude sladká. Zkontrolovala jsem jí puls, který rychle stoupal, stejně jako dýchání. Zakrátko začala úpět a zmítat se a nakonec ji popadly prudké křeče. Zlovlně

jsem se smála, neboť roky hrubého zacházení mne změnilo v zahořklou, bezcitnou zrůdu, soustředěnou na pomstu.

Najednou se mi rozbřesklo, co jsem vlastně udělala. Byla jsem v šoku. Došlo mi, že za její smrt ponesu zodpovědnost. Ani jsem si nedokázala představit, co by mi za to mohli udělat. Zoufale jsem popadla žaludeční pumpu a zuřivě pracovala, abych ji zachránila. Začala jsem ji masírovat studenou vodou. Trvalo to dlouho, než dech a krevní tlak klesly na normální úroveň. Přešla do hlubokého spánku. Znovu jsem si mohla oddechnout a přemýšlet o tom, jak jsem jen o vlasek unikla.

Věděla jsem, že v jedné části hlubokého tunelového systému pod konventem je místo, odkud jsem často slyšela hrozné výkřiky. Vycházely z prostoru za těžkými zamčenými dveřmi. Matka představená nás opakovaně varovala, abychom tam nešly. Toto napomenutí bylo bezpředmětné, protože žádná z nás neměla klíče, ale moje zvědavost, pokud jde o to místo, byla velká.

Když moje pacientka byla konečně mimo nebezpečí a konvent spal, vzpomněla jsem si. Klíče měla matka představená na stole, a tak jsem je popadla a jako o závod běžela dolů. O dvě poschodí níže jsem při mihotavém světle svíčky našla ty zakázané dveře. Nervózně jsem zápolila s velkým svazkem klíčů, až jsem konečně našla ten pravý. Obrovské dveře se pomalu otevřely a odhalily chodbu lemovanou devatenácti malými celami. Všechny měly ve dveřích zamřížovaná okna.

Zírala jsem do těchto cel a hrůzou jsem lapala po dechu – spatřila jsem bílé zničené a dlouhé tváře sestřiček, s nimiž jsem jídala, modlila se a pracovala. Všechny z ničeho nic bez jakéhokoli vysvětlení zmizely. Zvláště jednu jsem poznala a ptala se jí, jak dlouho tu je apod. V tupých očích bez života se zračila strašlivá hrůza, ale neřekla vůbec nic. Konventu vládne ochromující strach a tito vězňové nevěděli, kde se snad skrývá matka představená. Žádná nepromluvila, aby na ni nepřišlo ještě něco horšího. Šla jsem od jedné k druhé, ale odpověď byla vždy stejná – ustrašené mlčení.

Ke konci chodby z několika cel vycházelo příšerné sténání. Když jsem nakoukla dovnitř, udělalo se mi strašně zle a zvedl se mi žaludek. Všechny zajatkyňe tu měly kolem zápěstí dlouhé řetězy, které jim bránily sednout si nebo lehnout. Byly zhroucené v řetězech, páchly vlastní močí a výkaly, neboť byly odsouzené k pomalé smrti – s trochou vody a bez jakéhokoli jídla. Některé už byly mrtvé a byl tu příšerný pach smrti.

Jejich „zločiny“ spočívaly v trvalém porušování pravidel konventu anebo neměly tolik štěstí a v tlaku klášterního života se nervově zhroutily. Takhle se tyto věci vyřizovaly – skrytá odpadní skládka pro trosky kláštera.

Bylo mi příšerně, měla jsem závratě a myšlenky mi vířily hlavou. Vypotácela jsem se z této komory hrůz a opět zamkla dveře. Spěchala jsem zpátky nahoru ke svěřenému pacientu, který dosud poklidně spal. Ulevilo se mi, když jsem zjistila, že její krevní tlak a dýchání jsou stále normální. Spala dlouho do bílého dne a já s ní zůstala ještě tři dny.

Matka představená se cítila lépe, a tak jsem za odměnu dostala šestitýdenní práci v kuchyni. Byla to vzácná výsada, protože kuchyň byla v přízemí. Stěny kuchyně byly lemovány průhledy, takže jsi nemohl vědět, kdy se dovnitř dívá nějaká jeptiška nebo kněz. Při tomto neustálém dozoru mohlo být odhaleno to nejnepatrnější porušení pravidel, zvláště krádež jídla, a následoval rychlý a tvrdý trest. To přispívalo k všeobecnému pocitu, že jsi v nepřátelském vězení. Přesto jsem tu byla ráda.

Z kuchyně vedly do dvora dveře, které se zamykaly na dva západy. Na plošině u dveří bylo místo, kam jsme dávaly nádoby na odpadky. Třetího dne nás bylo v kuchyni šest sester. Vtom někdo zarachotil s

nádobou na odpadky. Všechny jsme se vylekaly a vyskočily. Když žijete a pracujete v ovzduší, kde se neustále vyžaduje ticho, stanete se velmi citliví i na obyčejné zvuky, jichž by si jiní ani nepovšimli. Otočily jsme se a spatřily muže, který odstraňuje plnou nádobu na odpadky v rohu a nahrazuje ji prázdnou.

Hned jsme se uklidnily, sklopily oči a vrátily se k práci, protože jsme se bály, že nás sledují. Učili nás, že těla kněží a biskupů jsou posvěcená a svatá. Ale všichni ostatní muži posvěcení nebyli, a kdyby nás přistihli, jak se na ně díváme, mohly bychom být za tento hřích přísně potrestány.

Náhle mne zaujala vzrušující nebezpečná myšlenka. Snad by se mi mohlo podařit propašovat tomuto muži zprávu! To ovšem znamenalo řadu problémů – neměla jsem tužku ani papír, neboť ty nebyly dovoleny, ale nad pracovním stolem v kuchyni visel bloček, k němuž byla řetízkem připevněna tužka. Sloužil k pořízení seznamu položek, které se v kuchyni nedostávaly. Podařilo se mi uchvátit útržek špinavého papíru a ve volných chvílích jsem na něj tužkou načmárala pár slov. Ke konci dne se mi podařilo napsat jen dva a půl řádku, kde jsem žádala o pomoc.

Zhrozila jsem se při pomýšlení, že by si toho někdo všiml a podal o tom zprávu. Ale už jsem zašla příliš daleko, než abych mohla zpět. Na konci pracovního dne jsem proklouzla k nádobě na odpadky, položila vzkaz nahoru na smetí a víko nechala otevřené. Potom jsem si sundala krucifix. I když to bylo obtížné, podařilo se mi ho zlomit a uložila jsem ho na policičku.

Když práce v kuchyni skončily, vyšly jsme ven a na chvíli se zastavily, než přišla pravidelná každodenní inspekce. Matka představená nám pečlivě prozkoumala sukně, aby se přesvědčila, zda nějaké jídlo nevynášíme. Když přišla řada na mne, řekla jsem: „Matko představená, zlomila jsem si krucifix a položila si ho na policičku nad pracovním stolem. Můžu se prosím vrátit a vzít si ho?“ Vypτάvala se mě, jak se to stalo, a nakonec mě podrážděně vy-zvala, abych pro něj rychle šla. Koneckonců, bez krucifixu jeptiška být nemůže!

Utíkala jsem k zadním dveřím a podívala se pod nádobu na odpadky, kde mi měl onen muž nechat vzkaz. Byl tam kousek složeného papíru – vzkaz! Ruka se mi trásla, že jsem stěží mohla číst. Lapala jsem po dechu, vzrušení se mísilo se strachem. Když se mi podařilo rukopis vyluštit, srdce mi poskočilo a bilo tak prudce, že v uších mi znělo jako hrom. Stálo tam, že venkovní dveře z kuchyně nechává odemčené a také velkou mřížovanou železnou bránu ve vysoké hradbě kolem konventu!

Únik! Sotva jsem mohla popadnout dech, když jsem opatrně zkoušela vnější dveře. A opravdu, otevřely se a já protáhla nohu ven na betonovou plošinu. Najednou jsem ztuhla, ochromena strachem a stále víc se mi točila hlava, neboť mi bylo špatně od žaludku. Uskočila jsem dovnitř.

Pamatuji si ten hrozný zvuk bzučáku, který rozezněl alarm, když se nějaká jeptiška pokusila uniknout. Trásla jsem se, když se mi vybavilo, jak rychle kněží bezmocného utečence chytí a přivleku zpět. Pak následovalo pokání: nekonečný řetěz trestů a nelidského mučení. Byla jsem připravena toto vše riskovat?

Chvěla jsem se, zhluboka se nadechla a znovu vykročila ven. Dveře jsem za sebou zavřela a zamkla. Teď už jsem se nemohla zpátky, a tak jsem jako šíp vystřelila k železné bráně. Za ní je už nádherná svoboda od této hrůzné márnice, kde jsem byla uvězněna dlouhých dvaadvacet let! Za svobodu se vyplatí riskovat. Tolikrát jsem si zoufala a stále jsem po ní toužila. Konečně byla na dosah, a když jsem běžela k bráně, byla jsem vzrušením bez sebe.

Doběhla jsem k ní, jemně zatáhla a pak ze všech sil trhla. Hrozný strach mi sevřel žaludek. Brána byla zamčená! Tiše jsem štkala a téměř jsem omdlela, když mi došlo, že jsem byla tak pošetilá, že jsem nechala zaklapnout zámky dveří od kuchyně. Byla jsem zamčená v zakázané oblasti a neměla žádnou přijatelnou omluvu. V panice jsem pomyslela na všechna ta muka, která na mi přichystá matka představená, aby zlomila tuhle „rebelii“. Neovladatelně jsem se třásla a mysli mi vířily myšlenky. Proč, proč jen byla ta brána zamčená?

V zoufalství jsem začala na vysokou kovanou bránu lézt. Drželi nás vyhladovělé a dřely jsme až téměř k smrti, nemluvě o pravidelných zápasech v mučírně. Křehké vyčerpané tělo, kost a kůže, nemá žádnou rezervní energii. Často jsem sklouzla a seděla si kůži na rukou a bosých nohou o hrubé kovové mříže.

Bylo to trápení, ale nakonec, těžce oddychujíc a krvácejíc, jsem se vyškrábala na plošinku nahoře, která byla lemována dlouhými ostrými bodci. Zastavila jsem se, plíce byly tou námahou bolestivě napjaté. Když jsem se s hrůzou podívala dolů z vrcholu té šestimetrové brány, ztratila jsem odvahu. Váhala jsem jen chvíli, protože teď už nebylo možné jít zpět. Musím se dostat dolů na druhou stranu. Překážely mi v tom tři dlouhé těžké sukně a závoj ke kolenům. Neobratně jsem položila jednu nohu mezi bodce a rozhodla se riskovat skok.

Jednou rukou jsem si přetáhla těžké šaty přes hlavu, zhluboka se nadechla a skočila. Dvě z mých sukní se zahákly na bodcích a já zůstala viset ve vzduchu a houpavým pohybem jsem narážela na bránu. Teď jsem měla větší strach než předtím. Zoufale jsem se houpala sem a tam, až se mi podařilo zachytit se mřížoví.

Volnou rukou se mi podařilo najít a uvolnit dva nebo tři prameny příze, které držely sukně omotané kolem mě. Najednou jsem se zřítíla. Byl to zlý pád s drtivým žuchnutím. Sukně se s třepetáním snesly na mne. Později jsem zjistila, že na paži a rameni mám komplikované zlomeniny.

Protože jsem byla tak vychrtlá, rozbité kosti bylo vidět na těle zvenku. Zaplavily mne vlny bolesti a milosrdně jsem upadla do bezvědomí. Nevím, jak dlouho jsem tam ležela, ale pravděpodobně jen krátce. Když jsem znovu nabyla vědomí, do celého těla mi vystřelovala pronikavá bolest, zvláště přes rozbité rameno a paži.

Tiše jsem sténala a se skousnutými rty jsem zápasila, abych se postavila na nohy. Hrůza z toho, že mě chytí, ve mně překonala bolest a poháněla mě, abych se co nejrychleji belhala dál. Nacházela jsem se v cizí zemi. Kam jít? Co dělat? Byla ze mne tělesná troska, neměla jsem peníze ani přátele, jen touha po svobodě mne poháněla dál.

Šla jsem, pak běžela, pak znovu šla. Protože v konventu nás vycvičili k tichosti, pořád jsem si myslela, že šustění listů za mnou jsou zvuky pronásledovatelů. Naprosté vyčerpání způsobovalo, že bylo stále těžší jít dál. Bylo mi zle od žaludku, byla jsem celá prokřehlá.

Všimla jsem si malé budovy skladu, vlezla jsem dovnitř a snažila se trochu spát. Určitě jsem blouznila a snad jsem si trochu zdřímla, ale nakonec jsem měla takové bolesti, že jsem se rozhodla jít dál. Když jsem namáhavě vylezla a zbytek noci šla pěšky, bolestí jsem lapala po dechu.

S nesmírným odhodláním jsem se přinutila jít dál, pryč od konventu. Jednu věc nás v klášteře naučili, a to bylo fungovat dál navzdory trýznivé bolesti a utrpení. Zázrakem bylo, že můj únik hned neodhalili, což mi poskytovalo výhodu.

Druhého dne jsem se skryla v hromadě prken a plechů. Sálající slunce vytápělo mou skrýš. Zmítala jsem se a horečně převalovala ve snaze získat aspoň trochu odpočinku pro své vyčerpané a rozlámané tělo. Do celého těla mi vystřelovala bolest. Měla jsem hlad a žízeň. Pravděpodobně jsem v tom dlouhém horkém dni několikrát upadla do bezvědomí. Když přišla noc, vysoukala jsem se ven a podařilo se mi pokračovat dál.

Měla jsem hrozný strach zaklepat na dveře nějakého domu, aby mne nějaká oddaná katolická rodina neohlásila knězi, který by mne odtáhl zpátky do konventu. Myšlenka na tuto možnost posilovala mé bolavé nohy, aby mne nesly dál na venkov a snad i do bezpečí. Rozhodla jsem se raději zemřít, než abych se vrátila ke svým nemilosrdným mučitelům a žaláříkům.

Třetího dne jsem cítila, že určitě zemřu. Měla jsem vysokou horečku, bylo mi zle od žaludku, otekly mi ruka, paže a rameno a divoce v nich bušil tep. I konečky prstů mi zmodraly. Jako raněné umírající zvíře jsem podlezla pod plotem a zoufale se zahrabala do stohu sena.

Tam jsem ležela většinu dne, ale bolest, hlad a žízeň mne znovu vyhnaly ven. Narazila jsem na malý a zřejmě velice chudý domov. Obezřetně jsem dávala pozor na všechny strany a zaklepala. Nějaký muž otevřel a já ho skřehotavě prosila, aby mi dal napít vody.

Musel na mne být příšerný pohled, ale nic neřekl. Zavolal manželku, ta okamžitě otevřela a vzala mě dovnitř. Bylo to poprvé po letech, co jsem viděla v lidských očích opravdový soucit. Když se na mne dívala, slzy jí začaly téci z očí a jemně řekla: „Pojďte dál a posaďte se tady, má drahá.“ To byla ta nejkrásnější hudba, jakou jsem kdy slyšela.

Posadila mne za stůl a odběhla pro hrnek studeného mléka. Plnotučné mléko jsem roky neviděla a měla jsem přímo zuřivý hlad. Jako divoké zvíře jsem popadla hrnek a nenasytně mléko do sebe do poslední kapky obrátila. Když narazilo na žaludek svíraný hlodavými bolestmi, ihned jsem je vyvrátila a udělala pěkný nepořádek. To se dalo ostatně čekat. Automaticky jsem sebou trhla a skrčila se, neboť mne naučili, že po každé chybě musí přijít trest.

Ta laskavá žena nic neřekla, ale jak čistila tu spoušť, v očích se jí leskly slzy. Pochopila, co je třeba, a o chvíli později zamíchala do hrnku teplé vody trochu cukru. Tentokrát mě krmila pomalu polévkovou lžící, hlt po hltu. To mě oživilo a chutnalo tak dobře! Později mi ohřála něco mléka a dala mi jen trochu.

S hlubokým znepokojením zíral muž na moji bezmocnou, krví potřísněnou paži, která spočívala na stole, a zeptal se, jak jsem se tak škaredě zranila. Sotva mohu vyjádřit, jaká úleva byla mluvit s někým, kdo o mně měl ryzí starost. Vysvětlovala jsem, jak jsem lezla přes bránu a spadla na zem.

Když mi muž oznámil, že budeme muset k lékaři, divoce jsem vyrazila ke dveřím. Hystericky jsem křičela: „Ne, ne! Já nemám žádnou rodinu, nemám peníze, nemůžu lékaři zaplatit účet. Já uteču, musím pryč!“ Tento výbuch mne tak vyčerpal, že jsem ztratila rovnováhu, zapotácěla se a téměř jsem z toho omdlela. Stařec mě opatrně a jemně posadil do židle a konejšivě mě ujišťoval: „No tak, no tak, potřebuješ pomoc a musím pro lékaře. Ale ne-musíš mít strach, lékař ani my nejsme katolíci.“ Celé ty roky v konventu jsem byla obklopena zradou, podvodem a lži všeho druhu. Moc jsem mu chtěla věřit, ale třásla jsem se strachem.

Nakonec jsem se usadila zpátky a čekala. Byla jsem příliš slabá. Neměla jsem na výběr, neměla jsem vůbec sílu a neovladatelně jsem se třásla. Paní domu mne uklidňovala. Bylo to před mnoha, mnoha lety, co ke mně byl ně-kdo laskavý a ohleduplný. Propukla jsem v pláč. Slzy mi tekly proudem, neboť

mé nervy byly tím vším, co jsem vystála, napjaté k prasknutí. Zdálo se, že tito cizí lidé mi rozumí, a byli ke mně nesmírně laskaví.

Starý pán zapřáhl svého koníka k malému vozíku a jel se mnou do blízkého města. Lékař přijel svým autem a po zběžné prohlídce dopáleně zakroutil hlavou. Byla jsem zděšená a odmítla jsem jim říci, kdo jsem a odkud pocházím. Bála jsem se každého, neboť jsem se děsila prozrazení, které by mě vrátilo do vězení konventu. Lékař nevěřicně zíral. Upřeně hleděl na něco, co mělo být lidskou bytostí. Pak zlostně zaklel, až si všiml, že jsem se vyděsila. Byl rozzlobený – ne kvůli mně, ale pro to, jak nelidsky se mnou zacházeli.

Nevrle, ale přívětivě pravil: „Musím vás bezodkladně vzít do nemocnice.“ Zmohla jsem se na slabý protest. Vzlykala jsem, že do nemocnice nechci. Byla jsem si jistá, že mě tam moji nepřátelé najdou. Bojovala jsem s ním, aby mě k tomu nenutil. Odpověděl, že mi nechce ublížit, ale musí se mi dostat potřebné péče.

Když mě v nemocnici přijímali, vážila jsem 40 kilogramů (což bylo více než 36 kg pod moji váhu v roce 1968). Nejprve jsem kvůli hrozným otokům a infekci na ruce a rameni šla na chirurgii. Trvalo to přes dva týdny, než otoky ustoupily a kosti začaly srůstat. Protože byly srostlé nakřivo, musely se později znovu lámat a zase dávat do sádry – velice bolestivá procedura.

Lékař a celý nemocniční personál byli nesmírně chápaví a poskytovali mi opravdu tu nejlepší péči. Po mnoha letech hladovění, muk, ponižování a zacházení jako se zvířetem, to bylo až neskutečné. Byla jsem tam více než rok a jen pozvolna jsem se zotavovala na těle i mysli. Po šesti měsících můj laskavý přítel lékař vešel dovnitř, přitáhl si židli a vzal mne za ruku. „Nuže, děvenko,“ řekl, „udělali jsme vše, co bylo v našich silách, abyste se uzdravila a postavila na nohy. Teď musíme vědět, kdo jste a odkud pocházíte, a já se pokusím zjistit, kde bydlí vaši lidé.“

Chtěl se spojit s mými rodiči. Jeho laskavost se mne tak dotkla, že v slzách jsem mu vše pověděla. O deset týdnů později konečně zjistil místo, kde rodiče byli. Oba byli naživu, ale matka byla už více než sedm let ochrnutým invalidou. Já o tom pochopitelně nic nevěděla, neboť – jak jsem zjistila později – žádný z mých dopisů nedostali. Moji věznitelé nedovolili žádnou komunikaci s lidmi mimo konvent.

Pro tuberkulózu kosti jsem se musela podrobit operaci. Když jsem se zotavila natolik, abych mohla sedět na vozíčku, lékař měl za to, že potřebuji změnu prostředí. Převezl mě z nemocnice do svého domu na předměstí, kde mi jeho vlídná manželka koupila první civilní boty a oděv.

Celou tu dobu, co jsem byla v nemocnici, mě pravidelně navštěvovali ti milí staří manželé, kteří mě té hrozně noci vzali k sobě. Přicházeli téměř každý den a přinášeli kytici polních květin, aby rozjasnili můj nemocniční pokoj. Očekávala jsem jejich návštěvy a dychtivě sledovala jejich koníka a nákladní vozík, jak přijíždějí k nemocnici. Když květiny přestaly kvést, vyráběla stará paní k mému povzbuzení květy z barevného papíru. Milovala jsem tyto lidi jako vlastní tělo a krev.

Toho dne, když jsem byla propuštěna z nemocnice, byli tam a ptali se, zda bych nechtěla jít k nim. Plakala jsem a řekla, že bych moc ráda, ale že půjdu s lékařem do jeho domu. Když lékař viděl, že pláču, rychle mě ujistil, že to bude v pořádku, když půjdu k nim. Vzal mě tam autem a často mě navštěvoval a přinášel čerstvé ovoce a zeleninu.

Zůstala jsem u nich šest týdnů a pak jsem se přestěhovala zpátky do lékařova domu. Po odchodu z nemocnice jsem chodívala sem a tam mezi těmito dvěma rodinami po dobu asi jednoho roku. Protože vlasy mi stále odmítaly růst, nosila jsem pokrývku proti prachu.

Přišel den, kdy jsem se zotavila natolik, že jsem mohla sbírat vejce, utírat prach, umývat a utírat nádobí. Lékař se spojil se starými lidmi a dal jim šek, aby mne vzali koupit si kufr a oblečení. Jednou mě vzal na výlet. Hodně lidí mi věnovalo peníze, které byly pečlivě zašity do mých šatů.

Když mě můj dobrodinec doprovázel k vlaku, varoval mne: „Charlotto, nejz ani sousto z jídla nebo cukroví. Neber si nic, jediné to, co ti dá tento člověk, protože on se o tebe bude starat.“ Po cestě vlakem mě ten člověk vzal na loď, kde jsem se dostala pod ochranu jiné osoby, která měla stejně přísné instrukce. O dva týdny později loď přistála v USA. V přístavu mě přišli naproti jiní lidé, kteří mě posadili do vlaku a svěřili péči průvodčího. Byl ke mně velmi laskavý a nosil mi jídlo, které jsem mohla jíst. Tou dobou jsem už neměla ani cent a on mi dal několik stříbrných dolarů.

Tři dny jsem trávila ve vlaku, a když jsme byli 40 kilometrů od otcovského domu, byla jsem vzrušená. Průvodčí mi přinesl sendvič, k tomu další dva stříbrné dolary a pomohl mi s kufrem vystoupit z vlaku. Moje domovské město bylo malé, ale za 24 let se značně rozrostlo. Vlak odjel z nového nádraží a já tu stála úplně sama na nástupišti. Měla jsem strach a byla jsem zmatená. Zhluboka jsem se nadechla, vstoupila do budovy a zeptala se nějakého muže, jak se dostanu k domu svého otce.

Vychovávali mne v dřevěném domě, ale tento nový byl z cihel. Když jsem zazvonila, srdce mi bušilo. Otevřel starý pán s šedinami. Uklonila jsem se a ptala se po mém otci. Když se zeptal, kdo jsem, řekla jsem mu své skutečné, nikoli klášterní jméno. Do očí mu vhrkly slzy a s údivem a třesa se řekl: „Hookie?“ Tak mi přezdívali jako děvčat-ku. Objali jsme se a plakali radostí z opětného shledání. Když jsem se zeptala na matku, odpovídal vyhýbavě. Když jsem naléhala, řekl mi, že je velice nemocná a nakonec mě vzal k ní do pokoje. Byla jsem šokována, myšlenky mi vířily hlavou, když jsem ji spatřila, jak tam leží, úplně ochrnutá. Strašně zhubla (měla jen 31 kilogramů) a téměř všechny její nádherné vlasy byly pryč. Vyhlížela jako křehká kostra a stěží jsem mohla uvěřit, že toto bledé, na kost vychrtlé stvoření byla má krásná silná matka, kterou jsem si pamatovala.

Zaplavila mne nevolnost a téměř jsem omdlela. Tatínek mne jemně vyvedl a pomohl mi do vedlejší místnosti, kde jsem se vzlykajíc zhroutila do postele a brzy tvrdě usnula. Vzrušení z příchodu domů znásobené šokem z toho, že jsem našla rodiče zlomené věkem a nemocí – to bylo pro mne příliš.

Ve 2.30 odpoledne jsem se vzbudila hroznou bolestí. Otec mě nechal prohlédnout zdravotní sestrou. Poradila mu, aby okamžitě zavolal rodinného lékaře. Byl to můj kmotr a při porodu mi pomáhal na svět. Nechtěl uvěřit, že jsem opravdu Charlotte, dokud mi na zádech neviděl mateřské znaménko. Ihned mne dopravili do nemocnice, kde jsem byla čtrnáct týdnů. Otec byl bohatý a všechny účty zaplatil. Můj kmotr uhradil účty těm lidem v zámoří, kteří mě zachránili a stali se mými přáteli. Otec jim z vděčnosti také poslal dary.

Při hospitalizaci jsem prodělala druhou operaci na levém kyčelním kloubu pro kostní tuberkulózu. Když mne sanitka dovezla domů, umístili mne do sklápěcího křesla a tatínek mě nabádal, že mám jíst, spát a zotavovat se. Dali mi knížky, abych si četla, ale ať jsem se snažila sebevíc, nic jsem si nedokázala zapamatovat. Byla jsem krajně rozrušená a došlo to tak daleko, že po dvou týdnech lékař zavolal rodinného lékaře a sdělil mu, že jsem prodělala totální nervové zhroucení a že by mne měli dát do sanatoria. Otec odmítl, protože nechtěl, abych znovu odešla, když jsem byla tak dlouho pryč.

Byla jsem tak vyzáblá a neměla žádné vlasy, že moji příbuzní se za mne styděli. Vždy mě odvedli do zadního pokoje, abych nebyla na očích, když jim přišli na návštěvu přátelé. Bylo to pro mne zdrcující a velice mě to rmoutilo. Byla jsem kvůli tomu velice nejistá a ostýchavá.

Všem mým bratrům a sestřím se dostalo univerzitního vzdělání, zatímco já byla zamčena daleko v cizím konventu, kde jsem se modlila za ztracené lidstvo a prolévala krev za hříchy tohoto světa. Jaksi se mi to nezdálo férové.

Když jsem se pak už dokázala udržet zpříma v kolečkovém křesle a mohla trochu chodit, jedna z mých sester mi objednala v kosmetickém salónu kúru na ošetření pokožky hlavy. Když mi dali na hlavu horké ručníky a olej, omdlela jsem - tak jsem byla nemocná. Měsíce ošetřování byly nakonec úspěšné a jednoho dne mi zase začaly růst vlasy. Když už jsem vypadala o něco lépe, příbuzní mi začali kupovat drahé šaty a já se musela úplně znovu učit, jak vystupovat, jak se chovat ve společnosti, jak nosit šaty atd.

Můj zdravotní stav se začal zase zhoršovat a otec nakonec souhlasil, abych jela přes celou zemi skoro 1 000 kilometrů a bydlela u strýce Johna. Bydlela jsem tam rok, ale stále jsem měla málo vlasů. Bylo to pro mne zdrojem hanby a potíží a stala jsem se poněkud samotářem. Jednoho dne mne strýc požádal, abych s ním navštívila sou-sedy, ale já se zavřela v ložnici, protože jsem měla strach být s cizími lidmi. Když jsem si však uvědomila, že bych ho tím zranila, rozmyslela jsem si to, oblékla se a šla s ním. Pár dní na to mě požádal, abych od těchto sousedů vyzvedla nějaký balíček, a poprvé jsem vyšla ven sama.

Když jsem minula několik bloků, pocítila jsem, že něco není v pořádku. Kdosi mě sledoval. Když jsem se otočila, těsně za mnou byli čtyři velcí muži. Jeden na mě zavolal mým jménem v konventu a varoval mne, abych se ne-hnula a nevydala ani hlásku. Hrůza mě ochromila tak, že jsem se nemohla ani pohnout. Rychle mě obklíčili, sebrali mě a hodili do auta mezi přední a zadní sedadla.

Přinutili mě ležet na podlaze a auto prudce vyrazilo. Když jsem prosila o milost, přikryli mě špinavou rohoží. Drželi mě pod nohama. Jak jsem poslouchala, došlo mi, že to vlastně jsou čtyři katoličtí kněží v civilním oblečení. Jeli jsme celou noc a celý další den a noc. Ráno jsme přijeli na předměstí nějakého velkoměsta a přirazili k chodníku. Bolelo mě celé tělo a byla jsem ztuhlá z toho, jak jsem musela při této divoké jízdě ležet tváří na podlaze.

Netušila jsem, kde jsme, ale pak mi dovolili posadit se zpříma. Pomalu jsem si protahovala křečí sevřené svaly a bolavá záda. Ztuhla jsem hrůzou, když jsem uviděla, že jsme zaparkovali před nějakým konventem. Třásla jsem se hrůzou. Kéž bych vůbec nevstala! Zoufale jsem se modlila k Panně Marii, abych dostala infarkt, a potom jsem volala sv. Judu, sv. Bartoloměje a všechny svaté, na které jsem si dokázala vzpomenout.

Vyvlekli mě z auta, z každé strany jeden, a místo abychom vstoupili do konventu, šli se mnou celé bloky dál ulicí. Šla jsem tiše se sklopenýma očima. Nakonec mě přivedli ke krytému vchodu do fary, hned vedle velkého katolického kostela. Nacpali mě dovnitř. Šli jsme chodbou, přes kuchyň, pak dolů do suterénu. Tam se otevřely tajné uzamčené dveře a ukázal se tunel, který vedl hodně bloků pod zemí přímo zpátky ke konventu! Jako obvykle mne dostali dovnitř tajně, aby nezůstala ani stopa v případě, že by nás někdo sledoval. Jako vždy, vypravili se ven, aby oklamali svět a zakryli své temné a zlé skutky.

Na konci toho dlouhého tunelu byly další dveře, ale nedaly se otevřít. Jeden z kněží ovšem věděl, kde je tajné tlačítko, a když je stiskl, velké těžké dveře se tiše otevřely. Za nimi stála matka představená. Její tvář byla zlo-věsná a tvrdá. Vyštěkla: „Sem s ní!“ Viděla jsem ty nemilosrdné pohledy mnohokrát předtím a bylo to jako opa-kování tisíce mŕ bolesti a utrpení.

Matka mě beze slova zavedla do jiné místnosti a hrubě mi rozkázala, abych se položila tváří na podlahu. Nemohla jsem nic dělat, jako mnohokrát předtím. Matka představená zazvonila na zvonec a najednou se objevily dvě jeptišky. Jedna položila na podlahu vedle mě zvláště vyhlížející předmět. Podala sestrám kus provazu a pevně mně svázaly ruce a nohy. Pracovaly tiše a efektivně. Bylo zřejmé, že s tím mají zkušenosti.

Tím předmětem na podlaze byla klempířská pájecí lampa. Nikdy jsem nic takového neviděla, takže jsem nevědě-la, co to je. Matka vydala rychlý příkaz a jeptiška lampu rozžehla. Druhá jeptiška mi vlezla pod ramena, popadly mne a zvedly. Přistoupila matka představená. Stála nade mnou a vyžadovala, abych se omluvila za svou bezbožnost, zřekla se utíkání z konventu a slíbila, že už nikdy neuteču.

Věděla jsem, že při první příležitosti uteču zas a nic takového neslíbím. Z četných zkušeností jsem si byla vědoma, že budu čelit zraňování a mukám bez ohledu na to, co řeknu nebo neřeknu. Sliby by nepomohly. Nebylo tu žádné milosti ani úniku. Byla jsem již mazák a rozuměla falši, lžím, pokrytectví a věrolomnosti v konventu. Vše mělo sloužit k oklamání neopatrných a k jejich lapení do pastí. Neexistovala žádná možnost, jak se domoci spravedlivého slyšení či soudu.

Když zemře matka představená, vždy mají tři nebo čtyři náhradnice, z nichž jedna zaujme její místo. Pokaždé je vybírají pro jejich tvrdé, kruté a nelidské pohrdání utrpením a pro jejich bezcitnost. Musí se osvědčit jako naprosto loajální k tomuto systému se vši jeho prohnílostí a dokonce si musí všechny ty hrubé praktiky vychutnávat.

Matka vznesla své požadavky třikrát a já jim čelila pevným mlčením. Rozkázala, aby mě položily dolů k lampě. Ve snaze uniknout neúprosnému ohni jsem pochopitelně křičela a zápasila, vzpínala se a házela sebou. Když mi vzplanuly šaty a maso na mých zádech syčelo a puchýřovatělo, svíjela jsem se a ječela v agónii. Bezcitné sestry mě neoblomně držely nad ohněm. Konečně se matka představená rozhodla, že jsem se už spálila dost a obtočila mě špinavou hadrou, aby udusila plameny. Byla jsem jako divoké zvíře, chvějící se neuvěřitelně palčivou bolestí.

Potom mnou jeptišky hrubě hodily na podlahu a já vykřikla, když sežehnuté a zpuchýřovatělé maso na zádech se mi strhlo. Pak mě odnesly na ošetřovnu, kde mě položily na dřevěnou desku. Položily mě na břicho, neboť záda jsem měla ošklivě sežehlá. Nesnesitelná bolest a muka způsobená spáleninami se nedají ani popsat. Matka a jeptišky pak odkráčely, zavřely a zamkly dveře. Opět jsem byla vězněm lidí, kteří neměli srdce ani svědomí. Žili, aby bezmocným obětem způsobovali utrpení a muka.

Prosila jsem a plakala, žadonila a hořekovala o vodu, když kolem mýjely jeptišky, ale byli to roboti naprogramovaní ignorovat utrpení, a nezastavily se. Mí krutí vězňitelé si mysleli, že určitě umřu, a já tomu věřila také. Když jsem ovšem přežila, matka představená zavolala lékaře. Často se ptám, co jim nalhala, aby jim vysvětlila ty hrozné spáleniny slité v jeden celek na mém zpustošeném těle. Po dobu několika týdnů přicházel ty spáleniny ošetřovat a obvazovat.

Měsíce trvalo, než jsem byla schopna chodit. Již toho dne, kdy jsem se mohla postavit, mne doprovázely do refektáře, kde se podávala jídla. Jak bylo obvyklé, každá z nás měla své vlastní místo u stolu, ale pro mne tu žádné nebylo. Matka představená mi přikázala, abych vždy šla do rohu v místnosti. Tam byla polička, která se dala na-stavit podle výšky, a na ní byl můj plecháček černé kávy a 30 gramů chleba. Při konzumaci svých hubených dá-vek jsem musela stát tváří do rohu.

Když mne tam toho večera zase přivedly, polička byla prázdná. Z plechovky vytáhly veškerou zeleninu a navršily ji na podlahu spolu s kouskem chleba, asi 5 gramů, a s plechovým hrnkem černé kávy. Musela jsem sedět na podlaze a jíst z podlahy. Takto jsem byla přinucena jíst celé měsíce.

Jednoho dne jsem požádala o dovolení promluvit s matkou představenou. Řekla jsem jí, že když nebudu donucena spáchat hřích, neporuším pravidla konventu. Povýšeně mi sdělila, že když budu všechna pravidla dodržovat, jednoho dne mi umožní na dvoře krátkou rekreaci.

Už před lety jsem se naučila nevěřit ničemu, co v konventech říkají matky představené. Neměly žádné skrupule. Byly to profesionální lhářky, manipulátorky plné sadistické krutosti. Ale v tom měla matka představená pravdu – už dávno mi řekla, že můj život bude neustálé pokání a utrpení, protože jsem se opovážila uniknout z konventu. Absolutně vše dělala z pomstychtivosti. Cílem bylo úplně mě zlomit, a když vymýšlela tresty, nic pro ni nebylo dost kruté, bolestivé či nelidské.

Jednou ráno mě vzala ke dlouhému kovovému žlabu na napájení koňů, který sloužil jeptiškám jako vana. Při-kázala mi, abych se svlékla, hodila na sebe mušelinovou noční košili a vlezla do žlabu s vodou. Matka představená mě popadla za hlavu a strčila mě tváří do té špinavé vody – pak nahoru a pak zase do vody. Stěží jsem mohla popadnout dech, a když to dělala pořád, dusila jsem se. Byla jsem z toho tak vyčerpaná, že jsem se v té nádrži zhroutila. Už jsem nedokázala vzdorovat, ba ani bojovat se strachem z udušení a utopení. Je těžké popsát, jak působí takové tresty na duši a tělo.

Dvě jeptišky mě vytáhly z nádrže, napůl při vědomí, lapající po vzduchu a zvracející. Pevně mě držely, zatímco jiné dvě mě začaly systematicky bičovat ostrými důtkami, jejichž řetězy a ostré kovové zuby strašně kousaly přes tenkou mušelinovou košili a trhaly ji na kousky. Brzy jsem byla prosáklá krví, rozdrásaná po celém těle.

Stěžování a reptání je v konventu přísně zakázáno a má za následek rychlý a tvrdý trest. Tak se naučíte snášet vše bez naděje na jakoukoli úlevu. Na prstu se mi vytvořil hnisavý bolák a den za dnem to bylo horší. Prst byl nateklý a strašně bolel. Bolest v něm pulzovala tak, že jsem to už nemohla ignorovat. K uvolnění toho tlaku by bylo třeba rozříznout ránu skalpelem. Toho dne jsem měla pracovat v kuchyni. Věděla jsem, že celý den budu mít ruce v horké, mýdlové vodě a budu drhnout a čistit.

Když jsem požádala matku představenou o dovolení s ní promluvit, zlobně na mně civěla, ale svolila. Položila jsem prst na pracovní stůl v kuchyni, aby ho viděla, a řekla jí, jak strašně to bolí, a požádala ji, jestli bych si nemohla vyměnit službu s jinou jeptiškou, aby se prst nedostal do vody, dokud se to nezlepší. Letmo se na prst podívala a rychlostí blesku chňapla sekáček na maso. Než mi došlo, co se děje, barbarsky mi infikovanou stranu prstu odsekla.

Milosrdně jsem upadla do bezvědomí a sesula se na podlahu, ale rychle mě vzkřísily. Matka představená na mne zlostně štěkla: „Přestaň se flákat a pusť se do toho drhnutí!“ Nemohla jsem než poslechnout a celý den jsem odedřela v horké, mýdlové vodě. Několikrát jsem přitom bolestí omdlela.

A tak šel život dál, jeden ponurý den za druhým, přičemž nám byl udílen jeden děsivý trest pokání za druhým. Jejich krutost byla limitována jen ďábelskou představivostí a nápaditostí bezcitné matky představené. Tyto hrozné ženy musí být totálně démonicky posedlé.

Jednoho dne jsem byla znovu vzata do kotelny. I kotelna sloužila jako mučirna. Jako obvykle mi stáhly šaty až do pasu. Byla jsem přinucena obejmout velké potrubí s horkou vodou a za ruce a nohy mne k němu pevně připoutaly. Matka představená pak strčila do žhavých uhlíků v peci pohrabáč a rozzhabila jej do červena.

Pak pomalu a pečlivě vypalovala do mých zad tři kříže, vracejíc vždy pohrabáč do uhlí, když vychladl. Hrozné výkřiky se draly z mého hrdla a znovu a znovu jsem mumlala a kňučela žalostné úpěnlivé prosby o milost, ale marně. Do chřípí se mi znovu vtiskoval odporný štiplavý pach pálicího se těla. Zmítaly mnou hrozné křeče hněvu a nenávisti.

Po 28 měsících zajetí, plných zoufalství a trápení, se těmto zlým lidem téměř podařilo mě podruhé zničit. Totální beznaděj, kterou jsem prožila, se stěží dá vyjádřit slovy člověku, který tím nikdy neprošel.

Jednoho dne matka představená vyzvala osmnáct z nás, abychom ji následovaly. Jako obvykle jsme se obávaly, protože když nás vyvolala, nikdy jsme nevěděly, co nás čeká. Tiše jsme šly za ní. Vedla nás do kuchyně v přízemí. Podala nám sedm sáčků na fazole a odemkla dveře vedoucí do vnějšího dvora, který se rozkládal za vysokými zdmi. Doopravdy nám umožnila malou rekreaci!

Stěží jsme skrývaly radost a úžas, když jsme poprvé vykročily na čerstvý vzduch a do slunečního světla. Těm, kteří nikdy nebyli připraveni o tak obyčejné věci, se to může zdát divné, ale sešly jsme jen pár kroků z vnitřní terasy a nedočkavě jsme padly tváří do bujné zelené trávy a dychtivě jsme ji svíraly a čichaly.

Takhle tam ležet – to bylo jako nebe – neuvěřitelně nádherné. Uspokojovalo to naše zanedbané smysly, které byly tak dlouho vězněny v pustých zdech a slujích konventu. Ležely jsme tam jedna vedle druhé a kochaly se vzduchem, trávou a slunečním svitem. Určitě na nás musel být zvláštní pohled. Byly jsme tím vším úplně opojené.

Jak jsme tam ležely, k těžké železné bráně dvora přihrčelo nákladní auto s uhlím. Z nákladáku vystoupil muž, sundal z něj kolečko a začal je nakládat. Pak bránu odemkl, zatlačil do ní, až se otevřela, aby mohl navážet uhlí kolem rohu budovy k násypnému žlabu, který vedl do suterénu. Všechny jsme stále tiše ležely, i když jsme vrhaly kradmé pohledy, abychom zjistily, co se děje. Vždy jsme rychle odvrátily hlavy, neboť dívat se na muže, který nebyl knězem nebo biskupem, byl trestuhodný hřích.

Hlavou mi probleskla divoká myšlenka. Kdybych to stihla, mohla bych vystřelit otevřenou branou, když pomalu znovu a znovu zajížděl k tomu násypnému žlabu. Ochromila mě však nerozhodnost. Nedokázala jsem se ani pohnout, tak velký strach jsem měla, že bych porušila pravidla. Muž absolvoval několik jízd a nakonec kolečka naložil na nákladní auto a vnější bránu zavřel. Ztratila jsem odvahu, když jsem slyšela zvuk zavírající se brány. Z ticha konventu jsem měla tak citlivý sluch, že se mi zdálo, že při zavření brána zněla jinak. Mohlo se stát, že se západka zasekla a brána se nezamkla? To se zdálo nemožné, ale co kdyby?

Takové myšlenky mi vířily hlavou. Zdálo se mi, že srdce mi buší tak hlučně, že jsem vrhla obezřetný pohled na ostatní jeptišky, jestli to neslyší. Dosud se však kochaly ve svěží zelené trávě, slunci a čerstvém vzduchu a ni-čeho si nevšímalý. Velmi opatrně jsem se postavila a tiše se pohybovala, abych je nevyrušila a vyrazila jsem k bráně.

Kradmo jsem se pohlédla zpátky ke konventu, jestli mě nesledují. Jak jsem se přibližovala k bráně, propadla jsem panice a začala utíkat. Vrazila jsem do té velké brány. Rozletěla tak snadno, že jsem ztratila rovnováhu a střemhlav jsem padla na škvárovou cestu. Odřela jsem si kůži na tváři, rukou a kolenách. Rychle jsem vyskočila a strčila do otevřené brány, až se zavřela a západka zaklapla. Brána

byla bezpečně zamčená. Nechtěla jsem budít pozornost tím, že utíkám, ale nohy mi přímo letěly po chodníku.

Neuvěřitelné! Opět jsem byla svobodná! Konečně jsem byla mimo vězeňské zdi konventu. Byl nádherný den, ale vál silný vítr, takže hábit a závoj mi vlály kolem obličeje. Stěží jsem viděla, kam jdu. Najednou jsem vrazila do ně-jakého muže a v zoufalství jsem ho chytla za ruku a ustrašeně vyjekla: „Prosím vás, pomozte mi! Rychle mě ukryjte. Zrovna jsem utekla z konventu.“

To ho vyděsilo. Byl z toho úplně vyjevený, ale řekl: „Pojďte se mnou, dám vás do své stodoly.“ Právě tam složil fůru čerstvého sena a já začala lézt po žebříku, že se ukryji v seníku. Ale zastavil mne, že má pro mne lepší místo. Šla jsem za ním do jeho domu, kde rychle vysvětlil manželce, co se děje. Otevřeli stropní příklop v rohu kuchyně a vysadili mě do podkroví.

Tito vzácní manželé, oba v třicítí letech, ke mně byli moc hodní. Posílali nahoru polštáře, přikrývky, jídlo a vodu. Skrývala jsem se tam celou noc a celý následující den. Za soumraku jsem jim řekla, že musím utíkat dál, ve tmě. Poskytli mi mapy. Když jsme se do nich dívali, zjistili jsme, že jsem byla unesena více než 1000 kilometrů od do-mu strýce Johna. Mapy mi označili, abych našla cestu zpět.

Paní mi do krabice od bot zabalila jídlo, dala mi 75 centů a trvala na tom, abych se na cestu převlékla do některých z jejích šatů a svoje že si mohu vzít s sebou. Pořád jsem neměla vlasy, a tak mi dala kulich. Musela jsem jít bosá, neboť jsem neměla žádné boty ani punčochy. Moji přátelé neměli nic, co by mi sedlo. Bezpochyby na mne byl zvláštní pohled – měla jsem o tři čísla větší šaty. Vyrazila jsem na cestu s tím, že budu stopovat přes celou zemi, až se dostanu do bezpečí.

Šla jsem a šla, až jsem měla nohy tak bolavé a byla tak unavená, že jsem nemohla dál. Když jsem se zastavila u jednoho domu a prosila o dovolení přespat v krytém vchodu nebo v garáži, paní se na mne podívala a práskla mi dveřmi před nose. Plahočila jsem se zpátky na cestu, deprimovaná, vyděšená a úplně znechucená. Jen pomyslení na hrůzy, které byly za mnou, mi bránily to vzdát.

Tihle pohodlní lidé s plným žaludkem, skrytí v bezpečí svých teplých domovů a příjemných postelí, si ani v nejbujnější fantazii nedokázali představit, co se odehrává tak blízko nich. Pravda byla příliš hrozná, než aby se jí dalo věřit. A proto normální lidé tyto zprávy prostě odmítají. Vyčerpána jsem klopýtala a padla do příkopu. Když světla v domě zhasla, vyplazila jsem se a klopýtala podél domu a uložila se k neklidnému spánku. Byla jsem ráda, že s sebou mám svůj těžký svatý hábit – omotala jsem si jej kolem těla, abych zahнала ostrý noční chlad.

Když se rozednělo, v rozrušení jsem se probrala a znovu se vydala na cestu. Měla jsem strach, protože jsem nevěděla, co mi mohou lidé udělat. Když jsem snědla vše, co jsem si nesla, zastavovala jsem se a žebřala o jídlo po cestě. Někteří byli milosrdní a dali mi pořádné jídlo, jiní mne stroze odmítli.

Dny a týdny mýjely a s bolestmi jsem kráčela krajinou. Nikdo mi nenabídl boty a s nohama jsem na tom byla tak špatně, že jsem plakala a přála si umřít. Čtrnáct týdnů jsem šla a stopovala, žadonila o jídlo a místo, kde bych mohla přespat. Konečně jsem byla – podle svých map – asi 70 kilometrů od domu strýce Johna.

Na železniční stanici jsem se zeptala, jestli do toho města nejede nějaký vlak. Zjistila jsem, že pojede za 5 hodin. Ze skrovné rezervy mincí, které jsem dostala, jsem odpočítala peníze, koupila lístek a ulehla na nádražní lavici ke spánku. Měla jsem měla velký hlad, ale nikdo mi nic nenabídl.

Šťastně jsem se dostala až k domu strýce Johna. Překvapeně zvolal: „Můj Bože, Charlotto, odkud jsi přišla?“ Pak mi ukázal dopis od tatínka, z něhož bylo jasné, že tím, kdo měl umístit zpátky do konventu, byl můj vlastní otec. V dopise stálo, že vědí, kde jsem a že se nacházím v bezpečí. Otec byl přestrasený, protože moje invalidní matka byla tak nemocná. Pokaždé, když se členové rodiny – hlavně otec – šli zpovídat, kněz jim obřadně oznamoval: „Nedostanete rozhřešení, dokud Charlotte nebude zpět v konventu.“

Kněz tatínkovi tvrdil, že matka nepůjde do očištěnce, ale přímo do pekla. To otce trýznilo. Děsil se hrozného trestu, který dopadne na jeho milovanou manželku, a propadl zoufalství. Vydat mne do konventu považoval za méně zlé než odsoudit mou matku do pekla. Když jsem se to dozvěděla, znovu mne naplnil hněv, byla jsem bez sebe a strýci jsem důrazně řekla, že už nechci otce vidět. Byla jsem hluboce zraněná a cítila se strašně osamocená.

Strýc John mi začal vyprávět o tom, jak se jeho sousedé, katolíci, změnili. Byli spaseni. Jejich život se radikálně změnil (otec té rodiny byl před tím opilcem a mlátil manželku a dítě). Když zemřela teta, projevíli strýci takovou lásku a zájem, že s nimi navštívil letniční bohoslužbu. Do 67 let věku můj strýc – římský katolík – nikdy nenavštívil jinou než katolickou církev. Bohoslužby se ho hluboko dotkly a zejména na něj udělali dojem nadšení mladí lidé, kteří se tak lišili od římskokatolických světáků..

Po několika návštěvách v té církvi jeden večer vyskočil ze své židle, běžel dopředu a křičel: „Můj Bože, jsem ztracený, jsem ztracený, jsem ztracený!“ Byl obchodníkem, v místě jej všichni znali, a když byl spasený, docela to vy-volalo rozruch. Později přijal křest v Duchu svatém. Jako bezdětný vdovec slíbil, že dá sebe i všechny svůj majetek Pánu.

Když tento podivný příběh dovyprávěl, myslela jsem si, že se ten starý muž zbláznil. Ale neměla jsem kam jít, a tak jsem mlčela. Tu noc jsem vyslechla, jak se za mne modlí, a ráno zase. Pokaždé prosil Pána, aby mě spasil. Tak to dělal až do konce svého života.

Protože jsem byla tak nemocná, dal mě strýc do nemocnice, zaplatil moje účty, staral se o mne, živil mne a odí-val. Když jsem se vrátila, strýc vážně onemocněl a lékař jej chtěl poslat do nemocnice. Prosila jsem lékaře, aby mu dovolil zůstat doma, že ho budu ošetřovat. Mohla jsem se mu odvděčit za jeho laskavost. Lékař souhlasil, se strýcem to však bylo stále horší.

Za několik dní mne strýc zavolal a řekl mi: „Drahoušku, jdu domů a budu s Pánem. Chci, abys zavolala svému otci a řekla mu, že můj pohřeb bude tady v této církvi.“ Řekl mi, kterému majiteli pohřebního ústavu mám zavolat, a také uvedl, co se má na pohřbu konat. Ohromilo mne to. Sotva jsem byla schopna věřit tomu, co slyším. Usmál se, podíval se mi do tváře, pak zavřel oči a odešel.

Když jsem si uvědomila, že je mrtvý, zaplavil mne hrozný zármutek. Tento muž byl vším, co jsem v životě měla. Celé mé nejisté bezpečí bylo to tam. Byla jsem ztracená. Zradili mě všichni – kromě tohoto muže. Prožívala jsem, že jsem oloupena o vše, co jsem v tomto světě považovala za drahé a vzácné. Padla jsem na jeho mrtvé tělo a hystericky křičela: „Jestli je nějaký Bůh, tak proč, proč mi ho bereš? On je všechno, co mám. To není fér. To není fér.“

Konečně jsem se vzchopila a začala jsem plnit strýcovy pokyny. Zavolala jsem pastora, majitele pohřební služby, vybrala truhlu, rozeslala telegramy a zařídila všechny záležitosti kolem pohřbu. Strýc John příbuzným nikdy ne-řekl, že odešel z katolické církve, protože věděl, že by s ním přestali komunikovat. A opravdu, když se to dozvěděli, na pohřeb nepřišel ani jeden příbuzný. Ani neposlali květiny. Lidé ze sboru věděli, jak jsem ke strýci přilnula, a několik jich se mnou zůstalo v domě šest

týdnů. Když museli domů, řekli mi, abych jim pověděla, které potraviny potřebuji, a všechny účty mi zaplatili.

Sedm měsíců po smrti strýce Johna jsem naléhavě prosila lékaře, aby mě pustil do práce. Strašně nerada jsem byla na někom závislá a už jsem se nemohla dočkat, až budu zodpovídat sama za sebe. Jela jsem do sousedního státu a složila zkoušku na zdravotní sestru. Během několika dnů mě přijala jako zdravotní sestru velká římskokatolická nemocnice. Navzdory všem horlivým modlitbám strýce Johna i navzdory svědectvím, která mi vydával, jsem dosud nebyla spasená.

Pracovala jsem tam tři roky a dokázala se sama žít. Jak skvělý pocit poté, co byl člověk tak dlouho nemocný a závislý na druhých! Když do nemocnice přišla na větší chirurgický zákrok kazatelka z Assembly of God, přidělili mne k ní, abych jí věnovala zvláštní péči. Po operaci se probudila a chválila Pána, že ji zachoval při životě, a požádala mě, abych jí nahlas četla z Bible. Úplně jsem se roztrásla, neboť jako katolická jeptiška jsem neměla do-voleno číst Bibli. Nicméně během její hospitalizace jsem jí denně po deset dní četla. Pak mne pověřili, abych ji ošetřovala u ní doma.

Když už byla schopná, doprovázela jsem ji do sboru v centru města. Předtím mne učili, že všichni nekatolíci jsou bludaři; proto jsem seděla jen na kraji. A protože jsem tam chodila každý večer, má zaměstnavatelka mi věnovala Bibli, takže jsem měla svou vlastní. V domě jsem vždy sešla do suterénu a četla si. Nakonec jsem klesla na kole-na a řekla: „Bože, jestli jsi, chci, aby ses mi ukázal.“ Hodně nocí jsem čítávala Bibli až do časných ranních hodin.

Jednu noc jsem měla sen, že padám do ohnivého jezera. Probudil mne můj křik. Moje zaměstnavatelka mě ujistila, že Bůh se mi snaží ukázat, že jsem ztracená. Řekla mi, že mám poprosit Ježíše, aby vstoupil do mého srdce a vysvobodil mne z mých hříchů. Padla jsem na kolena a úpěnlivě prosila Boha, aby mě nenechal umřít dříve, než budu spasená.

Jednou večer jsem šla do sboru. Bůh mne usvědčil, že jsem bídná. Kazatel povstal a chtěl přečíst text, ale já to už nemohla vydržet. Vyskočila jsem ze sedadla a utíkala dopředu k oltáři. Vzlykala jsem a znovu a znovu jsem křičela: „Já nechci do pekla! Ó Bože, smiluj se nade mnou, já nechci do pekla!“ Sesula jsem se tam a plačíc jsem vyznávala všechny své mizerné hříchy, nenávist, hořkost, zlé myšlenky a činy. To vše jsem vylévala bez ohledu na to, kdo mne slyší.

Jaké osvěžení a očištění přišlo, když jsem prosila o odpuštění a přijala je. Do mého srdce vstoupil Pán Ježíš a dal mi spasení – plné a zadarmo. Jen ti, kdo prožili znovuzrození a byli vykoupeni krví Ježíše Krista z ruky nepřitele, dokážou pochopit onu nadpřirozenou slávu, úlevu a radost, jaká zaplavila mou bytost toho nádherného večera. To se stalo v roce 1946.

Moje přítelkyně mě vzala na telegrafní úřad, odkud jsem poslala zprávu tatínkovi, že už nejsem katolicka, protože Bůh mne nádherným způsobem spasil, když jsem činila pokání ze svých hříchů a přijala Ježíše Krista za svého osobního Spasitele.

Tři dny nato jsem seděla doma u okna. Vzhledla jsem, když před domem se skřípotem zastavilo auto. Můj otec se dvěma římskokatolickými kněžími vystoupil a šli po chodníčku nahoru. Vyděšená jsem rychle utíkala do kuchyně a řekla přítelkyni, že po mně jdou. Klidně mi řekla, abych šla ke dveřím a pozvala je dovnitř. Řekla mi, že se není čeho bát, protože jsem spasená.

Udělala jsem, jak mi řekla, a uvedla jsem je do obývacího pokoje. Tatínek okamžitě vyhrkl: „Charlotto, přijeli jsme tě vzít domů.“ Nevěřicně jsem mu odpověděla: „Tati, já s tebou domů nepůjdu. Zůstanu tady a tady budu dál chodit do církve, kde jsem našla spasení. Chci se dozvědět více o Bohu a

evangelium Ježíše Krista.“ Opravdu si mysleli, že jsem stále tentýž mechanický robot, kterému v konventu vymyli mozek!

Otec byl rozrušený. Řekl: „Charlotto, jeli jsme přes 1000 kilometrů, abychom tě vzali domů, kam patříš.“ Znovu jsem tatínkovi velmi pevně řekla, že se s nimi za žádných okolností vrátit nehodlám. Nato starší z obou kněží vyskočil. Zběsile na mě zařval: „Samozřejmě, ty víš, cos udělala! Ztratila jsi svou duši a budeš trávit věčnost v pekle! Jednoho dne přilezeš na rukou a kolenou zpátky do svaté římskokatolické církve a budeš žebrot, aby za tebe sloužili novény. Jednoho dne budeš chtít do zpovědnice, abys dostala rozhřešení ze svých hrozných hříchů.“

Už jsem měla toho horlení a vyhrožování dost. Napřáhla jsem k němu svou Bibli a vyzvala ho: „Jestli mi ukážete jediné písmo ve svaté Bibli, kde Bůh říká, že mám vyznat své hříchy nějakému člověku, padnu teď na kolena ve-dle vás a polezu zpátky do římskokatolické církve!“

V prudkém hněvu cosi zadrmolil a zrudl. Mou krásnou Bibli mi vyrval z ruky a mrštil jí na podlahu. Dupl na ni nohou a celou vahou se na ní otáčel, až ji rozbil na kusy a zničil vazbu. Kdyby mi kopl do tváře, asi by mě to nebolelo tolik jako tohle. Prostřednictvím této Bible jsem našla pravdu a ujištění, že jsem spasena.

Kdyby katoličtí kněží měli tu moc, vedli by od domu k domu kampaň, vzali by lidem všechny Bible, polili je benzínem a všechny by je spálili. Když přijdou k moci, Bible nebudou povoleny.

Kněz na mne začal svolávat všechny kletby římskokatolické exkomunikace, neboť jsem nosila svatý hábit a odvážila jsem se jej svléci. Nejprve proklel mé oči, aby shnily a vypadly mi z hlavy. Vyděšena jsem hystericky plakala, protože jsem do té doby příliš nevěděla, co učí Bible. Když jsem unikla z konventu, měla jsem v levém oku 4 procenta a v pravém 8 procent zraku. Byla jsem prakticky slepá – to proto, jak neurvale se mnou démonicky posedlá matka představená zacházela. Proto mě tato kletba vyděsila.

Pak proklel každý důležitý orgán v mém těle a přikázal, aby tyto orgány sežrali červi. Drmolil dál: „V autoritě Boha všemohoucího, Otce, Syna a Ducha svatého a svatých církevních zákonů a všech neposkrvněných, tj. Panny Marie, Matky Boží, a všech apoštolů, evangelistů a svatých nevinných, kteří jsou před tváří Beránka shledáni jako hodní zpívat nové chvalozpěvy, a všech svatých mučedníků a svatých vyznavačů a všech svatých služebnic Pána (to jsou jeptišky a sestry) a všech svatých spolu s Božími vyvolenými – exkomunikujeme Charlottu od prahu římskokatolické církve, aby byla navěky mučena věčným trápením a aby oheň, který plane, nebyl nikdy uhašen.“

„Ať ji prokleje Bůh Otec, který stvořil člověka; ať ji prokleje Syn Boží, který trpěl za člověka; ať ji prokleje Duch svatý, který nám byl dán ve křtu; ať ji prokleje svatý kříž, z něhož Kristus sestoupil ve vítězství nad svými nepřáteli; ať ji prokleje svatá Matka Boží, věčná Panna Marie; ať ji prokleje svatý Michal, strážce svatých duší; ať ji proklejí všichni andělé, archandělé, knížectva a moci a všechna nebeská vojska; ať ji prokleje chvályhodný šik patriarchů a proroků; ať ji proklejí svatý Jan, předchůdce a křtítel Krista, a svatý Petr, svatý Pavel, svatý Ondřej a všichni Kristovi apoštolé, spolu s ostatními učedníky i se čtyřmi Evangelisty, kteří svým kázáním obrátili celý svět.“

„Ať ji proklejí ti, kteří jsou na cestě, i vyznavači, v nichž se pro jejich dobré skutky zalíbilo Bohu. Ať ji proklejí sbory svatých služebnic Pána (jeptišek a sester), které se pro Kristovu čest zřekly marností tohoto světa jako věcí trestuhodných. Ať ji proklejí všichni svatí, kteří od počátku světa až do věčných věků jsou nalezeni jako milí Bohu. Ať ji proklejí nebesa a zem a všechny svaté věci, které v nich přebývají.“

Ať je prokleta, kamkoli půjde, ať bude v domě nebo na poli, ať na cestě nebo na stezce, ať bude v lese, ať bude ve vodě nebo ať bude v církvi; ať je prokleta v životě, když bude jíst, ať je prokleta, když bude pít, když bude mít hlad, když bude žíznit, v postu, ve spánku, v dřímotě, když bude vzhůru, při chůzi, když bude stát, když bude sedět, když bude ležet, při práci, když bude odpočívat.“

To vše bylo řečeno latinsky a některé výroky byly tak ohavné, že se je ani nesluší opakovat. Toto vše samozřejmě pochází z hlubin pekla. Ostatní ohavné partie – které tu vypouštím – snadno pronášel římskokatolický kněz ve „svatém“ hábitu.

A proklínání pokračovalo: „Ať jsou proklety všechny schopnosti jejího těla; ať je prokleta zevnitř i zvnějšku; ať jsou proklety vlasy její hlavy; ať je proklet její mozek; ať je proketo temeno její hlavy, její spánky, její čelo, její uši, její obočí, její tváře, její čelisti, její chřípí, její zuby – řezáky i třenáky, její hrdlo, její rty; její zápěstí, její paže, její ruka, její prsty, její prsy, její srdce a všechny její vnitřnosti až k samému břichu; ledviny, genitálie, stehna, kyčle, kolena, nohy, chodidla a mandle.“

„Ať je prokleta od vrchu hlavy až po chodidla nohou; ať v ní není nalezeno žádné zdraví; ať ji Kristus, Syn živého Boha, prokleje celou mocí svého svatého úřadu.“ (To mě zranilo více než všechno ostatní.)

Během celé této tirády proklínání a denunciací tam můj ubohý otec stál jako bílá mlčenlivá socha. Byl zcela svá-zán tradicemi, temnotou, pověrami, negramotností a nezákonným jednáním římského katolicismu. Když kněz dokončil ten hrozný odsudek, chvěla jsem se strachem a hystericky jsem vzlykala. Pamatujte, že jsem byla jen dítětem v Kristu, a stále jsem potřebovala vysvobození z hrozných obav, které mi byly vštěpovány lety trýzně a nátlaku v římskokatolickém systému.

Otec vyšel s oběma kněžími ze dveří a já tam zůstala se zlomeným srdcem. Byla jsem ochromená, v citovém šoku, ale toho večera jsem šla se svou pacientkou na shromáždění. Poselství se týkalo křtu věřících ve vodě. Bylo to pro mne všechno nové, a tak jsem šla k pastorovi a vyžádala si seznam míst v Písmu, které se týkají křtu ve vodě.

Chtěla jsem poznat pravdu, neboť jsem vyšla z tak hrubého omylu, a potřebovala se přesvědčit, co učí Bible. Když jsme přišly domů, šla jsem rovnou do suterénu – zkoumala jsem verše Písma a modlila se, aby mi Pán dal porozumění. Celou noc jsem studovala a modlila se. K ránu jsem věděla, že se musím nechat pokřtít ve vodě, jak učí Písma.

Následující večer jsem šla do sboru. Zanedlouho jsem byla pokřtěna v ledových vodách řeky Mississippi. Když jsem vycházela z vody, mnoho slabostí, nemocí a bolestí v mém těle zázračně zmizelo.

Později jsem se v této církvi dozvěděla o křtu v Duchu svatém. Znovu jsem si vyžádala a také dostala seznam veršů Písma, které o tom učí. Ponořila jsem se do dalšího studia v suterénu – chtěla jsem zjistit, co učí Boží slovo.

Jednou se u mne doma objevilo sedm kněží – upřeně se na mne dívali a vyhrožovali mi. Chtěli mne oklamat. Když odešli, plakala jsem celý den, až mi otekla tvář a oči jsem měla podlité krví. Poznala jsem, jak silná a pevná mohou být pouta, jimiž byla duše vázána k démonskému náboženskému systému. Mějte na paměti, že jsem byla obětí této náboženské léčky od narození a byla jsem skrz naskrz prosáklá mocí živící tento zkažený systém.

Toho večera se mi nechtělo do sboru, ale pak jsem šla. Předmětem kázání bylo ukřižování Krista. To mě odpuzovalo. Chtěla jsem počkat venku v autě, ale paní, u níž jsem bydlela, naléhala, abych šla. Kříž byl pro mne něčím, co mne děsilo a co jsem nenáviděla.

S tím hrubým, krví prosáklým křížem v mučír nách konventu byly spojeny děsivé vzpomínky na příšerná mučení a hrubé zacházení. Kolikrát jsem se krčila a sténala pod důtkami, když mi matka představená nelítostně vrazila na lysou hlavu korunu s kovovými trny. Potom mi na rozdrásaná záda naložily drsný, těžký 2,5 metru dlouhý kříž. Musela jsem ho nést a vrávorala jsem místností, až jsem se zhroutila. Byla jsem tak slabá, že jsem se nikdy nedostala moc daleko.

Dvě podlaží pod zemí byla v konventu další mučírna, kde jsem byla několikrát přinucena ležet bez hnutí na hliněné podlaze ve tvaru kříže tři dny a tři noci bez jídla nebo vody. Celou tu dobu tam byli přítomni všichni kněží a jeptišky s matkou představenou a opakovaně chodili sem a tam po mém těle. Tato bolestivá a pokořující zkouška mne měla naučit pokoře a měla rozdrtit mou pýchu. Není divu, že při zmínce o kříži jsem se roztrásla. Byly to děsné vzpomínky.

Avšak když jsem naslouchala biblickému poselství o významu kříže, spatřila jsem kříž v úplně jiném světle. Při výkladu veršů týkajících se kříže se mne zmocnila svatá bázeň. Když jsme se dostali až k tomu, kdy římský voják probodl Ježíšův bok, teprve jsem porozuměla oběti krve, kterou za mne Ježíš učinil, a plakala jsem. Při výzvě jsem padla na kolena a prosila o křest v Duchu svatém.

Ačkoliv jsem si pořád uvědomovala, jak vypadám, i to, že mám málo vlasů, toho večera mi nezáleželo na vlasech ani na ničem jiném. Skončila jsem na podlaze a více než hodinu jsem tam plakala a zpytovala své srdce. Při tom vycházelo najevo mnoho, mnoho bezbožných věcí. Bůh se mnou důkladně jednal - kladla jsem na oltář celou svou rodinu, svého bratra – ordinovaného kněze, své rodiče, sestry a další bratry. Prosila jsem Pána, aby je zachránil za každou cenu.

Když jsem přijela domů, sešla jsem do suterénu a znovu trávil čas s Pánem – tentokrát sama. Celou noc jsem tam před ním tančila. Ráno se paní domu přišla na mne podívat. Zeptala se, jestli nemám hlad. Vůbec jsem ne-měla chuť k jídlu. Pokaždé, když jsem jí chtěla odpovědět, promluvila jsem v jazycích a nedokázala jsem mluvit anglicky. Tak to pokračovalo dva dny a dvě noci. Slíbila jsem Ježíši, že půjdu všude, kam mě pošle svědčit o jeho slávě.

Jednoho dne mi byl doručen telegram, že můj otec zemřel a byla uvedena doba jeho pohřbu. Otec mě vydědil, protože jsem odmítla jít s ním a se dvěma knězi domů. Bylo to téměř 1100 kilometrů a měla jsem strach na ten pohřeb jít, ale poslala jsem květiny.

Když se moje matka dozvěděla, že mě otec vyloučil ze své závěti, přiměla svého osobního bankéře, aby mi z je-jích peněz oddělil 12 000 dolarů. Řekla jsem Nile, sestře ze sboru, že dám inzerát na prodej svého nábytku a vše-ho ostatního v bytě. První dopoledne přišli dva kněží – ne kupovat, ale obtěžovat. Abych je přiměla k odchodu, musela jsem jim pohrozit, že zavolám policii. Další dopoledne se objevil další kněz – provokoval a pokoušel se zastrašit bývalou jeptišku, která šla veřejně k oltáři v letničním sboru.

Najala jsem jednu ženu, aby zůstala v mém bytě, dokud se vše neprodá. Sbalila jsem se a přestěhovala do velké-ho hotelu v blízkosti. Majitele jsem znala osobně a přikázala jsem, aby do mého pokoje nikoho nepouštěl. Já sa-ma mohla sejít do haly a tam přijmout jakoukoli návštěvu.

Jednoho rána zazvonil telefon, že prý mě přišli navštívit tři lidé. Když jsem sešla dolů, stál tam můj bratr – kněz oblečený do svatého hábitu se dvěma mými sestrami. Ty se ke mně otočily zády, ale on kráčel přes halu dlouhými kroky ke mně.

Moje matka zemřela dva týdny předtím na mrtvici. Zuřivě na mne plivl: „Myslím, že víš, cos udělala.“ Zašel až tak daleko, že mě ponižoval. Řekl mi, že jsem na věky zatracená a nepochybně se za to budu věčně smažit v pekle.

Dále prohlásil, že jsem matku poslala předčasně do hrobu. Představte si, matku, která byla totálně invalidní celých sedm let, zatímco já byla vězněm v konventu v zahraničí! Vztekal se a pronesl mnoho osklivých zraňujících tvrzení a hrubých obvinění. Poté, co si ulevil, otočil se a chtěl odejít.

Chytila jsem ho za paži a řekla: „Počkej chvílku, Chete. Kolik žen jsi zničil ve zpovědnici? Znáš kněze, kteří chodí za ženami, když jsou jejich manželé pryč.“ Zlostí vzplanul, civěl na mne s nenávistí v očích. Pokračovala jsem: „Chete, byl jsi vůbec někdy v konventu? Připravils někdy sestřičku o poctivost?“

Se syčením zaklel, vrhnul se na mě a udeřil mě pěstí. Byl to velký chlap, přes metr osmdesát, takže jsem měla modřinu kolem oka a velkou bouli na hlavě. Muž v recepci byl svědkem toho útoku. Vyskočil a šel mne bránit. Zle mu vynadal a přikázal mu, aby z hotelu vypadl a už se nevracel.

Auto i kožich jsem dala do úschovy a chytila vlak do Chicaga. Tam jsem si našla hotelový pokoj blízko shromáždění, kde pracovala sestra Nila. Chodila jsem tam každý večer a pak, když mě pozvala, šla jsem s ní navštívit její rodinu. Odtamtud jsme jely na shromáždění do Wisconsinu.

O několik dní později mi zavolal nějaký právník a sdělil mi, že jeden člen mé rodiny mne žaluje kvůli těm penězům, které mi nechala matka. Po tahanici s právníky a soudy mi všechny ty peníze i auto a kožich vzali. Plakala jsem nad tou chamtivostí a nad tím, že to bylo nefér, ale vlastně mě to přitáhlo blíže k Pánu. Přijala jsem pozvání sestry Nily a dva a půl roku jsem s ní cestovala.

Když jsem se vrátila, dostala jsem telegram. Moje nejmladší sestra mě žádala, abych se vrátila domů, že si mne žádá můj otec. Byl to pro mne šok. Před tím jsem mu na základě jejich oznámení poslala pohřební věnec. Vlastní rodina mě chtěla oklamat, že umřel. Když jsem tam přijela, sestra mi řekla, že otec je dosud naživu, je zajištěný a daří se mu dobře.

Čekala jsem, jak bude otec reagovat. Když mě spatřil, popadl mne a objímal se slovy: „Hookie, ty vypadáš báječně.“ Já byla z našeho sjednocení velice šťastná. Pak odejel navštívit další své děti. Když se po dvou měsících vrátil, telegrafoval mi, abych ho zase přišla navštívit. Když jsme ho se sestrou Nilou navštívily, prosil mne za od-puštění za vše, co mi rodina způsobila. Rozhodně byl ke mně mnohem vlídnější, ale dosud nechtěl mého Boha.

Později, když jsme přijely na západní pobřeží, jsem se modlila za svého bratra. Bůh mi dal milost k tomu, abych mu zavolala. Potom mne poprosil, abych mu odpustila, že mne v tom hotelu udeřil. Pozdě večer jsme jely asi 20 kilometrů k němu domů. Čekal mě na schodech před domem. Přispěchal k autu, popadl mne a úzkostlivě se mne zeptal: „Ach Charlotto, odpustilas mi?“ Ujistila jsem ho, že ano.

Dozvěděla jsem se, že sedm let žil v cizoložství se svou hospodyní. Když slyšel zpovědi členů ze své farnosti, měl stále větší pocit viny a cítil se jako pokrytec. Nakonec uvědomil papeže, že opouští katolickou církev i kněžství. Přišel za ním biskup a naléhal na něj, aby odešel do kláštera v Jižní Americe a znovu zvažil své rozhodnutí, ale on to odmítl.

Šest měsíců po exkomunikaci se oženil. Jednoho dne, když si prohlížel antikvariát, koupil si Bibli. Četba Bible přivedla jej i jeho manželku ke spasení skrze víru v Ježíše Krista.

Vzal mě na návštěvu k mé sestře Connii, která hned zkraje řekla: „Nechci nic z toho, co máš ty. Jsem katolička a jako katolička také umřu.“ Nepřijala mě. O osmnáct měsíců později byla hospitalizována a měla podstoupit dvoji-tou operaci strupy. Měla poškozené hlasivky a ztrácela zrak. Šest týdnů nato udeřila artritida a zkroutila jí obě ruce i nohy. Lékaři jí pomáhali napřimovat nohy, ale přesto nemohla chodit ani mluvit. Rok se jí věnoval terapeut a učil ji znovu mluvit. Dala jsem jí Bibli, ale hned ji zničila.

Dozvěděla se o nějakém očním lékaři v Mexiku a jela za ním. Série operací jí obnovila zrak, ale činit pokání a hledat Pána odmítala. V roce 1964 se jednoho rána probudila s hroznými bolestmi břicha. Z tlustého střeva jí odstranili velký nádor. Do desíti dnů byla zpět doma, ale k Bohu se obrátit nechtěla. Minuly dva roky a znovu ji zachvátily hrozné bolesti. Tentokrát testy odhalily rakovinu, která byla rozptýlená po celém těle.

V zoufalství mi zavolala, abych přišla a modlila se za její uzdravení. Šla jsem a radila jsem jí, aby prosila Boha o odpuštění a připravila se na setkání s ním, protože bylo jisté, že umře. Plačící rodina se shromáždila kolem ní a ona v hrůze křičela: „Ach ne! Já mám takový strach, já mám strach. Prosím, pomozte mi, mám takový strach!“ Věděla, že umírá, a šla na věčnost se strachem a křikem plným zoufalství. Jak tragické, když člověk tolikrát odmítne Pánovu milost! Šest týdnů po pohřbu šel její manžel do jedné malé církve. Volal k Pánu, byl spasen a také naplněn Duchem svatým.

Za ta léta jsem dostala od rodiny mnoho nenávistných dopisů. Pokaždé, když jsem dostala další, hrozně mě to rozhodilo. Nakonec jsem je přestala otevírat a ukládala je do krabice v sejfě. Přešly čtyři roky a dostala jsem další dopis, od své nejmladší sestry. Tentokrát jsem cítila, že ho mám otevřít. Byla vážně nemocná a psala mi, že věří, že kdybych za ní přijela, že by se uzdravila. Prosila mne, abych jí odpustila všechny ty hrubé a utrhačné dopisy.

Když jsem tam dorazila, vyšli mne přivítat můj švagr a moje neteř. Bylo vidět, že švagr je zlomený a jeho srdce bylo plné soucitu. Sevřel mne v těsném objetí a oba jsme plakali radostí. Diagnózu jejich potíží stanovil jako rakovinu žaludku, kterou už nelze vyoperovat. Nebyla tu naděje.

Sestra nedokázala nic udržet v žaludku a byla velice vychrtlá a přepadlá. Ujistila jsem ji, že Bůh ji chce spasit a uzdravit a že nemusí umřít. Vzali jsme ji na shromáždění ve Vandalii. Celý večer jsem byla na nohou při své ubohé trpící sestře. Konečně jsme se dostaly do řady, kde se konaly modlitby za nemocné. Ve jménu Ježíše Krista se tu dalo mnoho zázraků uzdravení. Po modlitbě padla na zem a hlasitě plakala. Úzkostlivě jsem se ptala, co je, a ona vzlykala: „Ach Charlotto, Bůh mě uzdravil, Bůh mě uzdravil!“

Měla hlad, a tak jsme zašly do restaurace. Snědla pořádné jídlo, krásně se vyspala a probudila se beze stopy po předchozí bolesti či nemoci. Když jsem přijely domů, její manžel mohl stěží uvěřit, že se opravdu stal zázrak. Ale když lékař udělal rentgenové snímky, oznámil: „Vaše manželka je úplně zdravá. Uzdravila ji větší moc, než jsem já.“ O několik týdnů později byli sestra i její manžel spaseni a stali se pracovníky v místní církvi.

Když bylo otcí 93 let, jela jsem jej navštívit. Slíbil mi, že půjde se mnou do sboru. Tři týdny předtím přišel o zrak. Když jsme se vrátili z bohoslužby a seděli v obývacím pokoji, začal se najednou po celém těle třást. Klekla jsem vedle jeho židle a mluvila s ním o přijetí Krista jako Spasitele. Četla jsem

verše Písma dokazující, že osvobození od hříchů může dát jedině Ježíš, ne kněží ani katolická hierarchie. Padl na kolena, a když po mně opakoval modlitbu hříšníka, proplakal mnoho slz. Prosil Ježíše, aby mu odpustil jeho hříchy. Potom plakal radostí, že nikdy v životě se necítil tak nádherně.

Můj bratr John byl na lůžku a umíral na leukémii. Řekl mi, že je katolík a jako katolík umře. Byla jsem u něj a modlila se, když bez Krista odešel na věčnost. Můj starší bratr později odešel z římskokatolické církve a začal chodit do jedné evangelikální církve a přijal Krista jako Spasitele. Napsal mi a povzbuzoval mě, abych dál vydávala svědectví, a že se za mě modlí.

Moje starší sestra ležela ochromená Parkinsonovou nemocí v jedné nemocnici v Hollywoodu a umírala na kornatění cév. I ona byla zapřísáhlá katolička, totálně uzavřená poselství evangelia.

Když jsme se sestrou Nilou sloužily katolíkům v Quebecu, můj i tak slabý zrak se zhoršil. Nemohla jsem už číst Bibli ani nepoznala, kolik je hodin. Když jsme jely zpátky přes Maine a do Bostonu, vyhledala jsem tam očního specialistu, jehož služeb využil můj otec, když mi chtěl zařídit brýle. Řekla jsem mu, že úplně ztrácím zrak, a tak mi udělal testy. Zavrtěl hlavou a řekl, že mi nemůže nijak pomoci. Měla jsem oslepnout a tolik jsem potřebovala číst a studovat Slovo.

Šly jsme na shromáždění, kde se za moje oči modlili. Poznala jsem, že Bůh dělá zázrak – můj zrak se najednou zaostřil na hodiny, které byly na vzdálenější stěně. Vzrušená jsem vzala Bibli a otevřela ji. A opravdu, snadno jsem z ní četla. Toho dne jsme jásaly a vzdávaly chválu Pánu Ježíši – to vám mohu říci!

Na zpáteční cestě jsem se ještě jednou zastavila u toho očního lékaře a požádala ho, aby mě znovu vyšetřil. Představte si jeho šok, když jsem byla schopná snadno přečíst drobná písmena dole na tabulích místo těch velkých nahoře. Díky tomu později začal chodit do církve, hledal a přijal křest Duchem svatým.

Přijala jsem spasení v roce 1946. Od té doby jsem se každý den modlila k Bohu, aby zavál na katolické biskupy, papeže, preláty, kněze, jeptišky i prostý lid. Ti všichni zoufale potřebují Pánův dotek a zachraňující krev Ježíše Krista k obmytí hříchů. Pracují pod hrozným jhem klamu, podvodu, temnoty a náboženských skutků. Nemají ponětí o osvobozující pravdě, která vede k životu v Pánu Ježíši Kristu.

Když si vzpomenu na své nádherné spasení a osvobození z neuvěřitelného démonického otroctví, dodnes za to ze srdce chválím Boha. Díky Bohu, v mém životě už nejsou katoličtí kněží, zpovědnice, uctívání Panny Marie ani modlitby k ní a ke všem ostatním „svatým“, už tu není oplatkový bůh.

Díky Bohu! Už tu není očistec. V USA je listopad měsícem očistce a v tomto období kněží nasbírají téměř 22 miliard dolarů za vysluhování mší za mrtvé. Mnozí platili 20 let nebo více pravidelně za tyto mše a kněží jim říkají, že jejich draží dosud nejsou v nebi. Toto hrozné učení nutí věrné do nekonečna platit a platit, aby jim tak zajistili propuštění z očistce. Je to jedna z nejkrutějších náboženských mystifikací zosnovaných demony. To hrozné otroctví a strach vyvolávaný tímto učením jsou neuvěřitelné.

Už žádné škapulíře, díky Bohu! Nosí je všichni kněží, biskupové, jeptišky v otevřených nebo uzavřených řádech a všichni preláti. Je to kousek hnědé tkaniny s otvorem uprostřed. Vaše hlava projde dírou a škapulíř vám padá dopředu a dozadu. Nosila jsem jej stále od chvíle, kdy jsem vstoupila do konventu.

Měla jsem jej na sobě i toho večera, kdy jsem slyšela evangelium a utíkala k nohám Ježíše. Potom jsem běžela domů, svlékla se, škapulíř strhla a spálila ho. Tento relikv otrockví a temnoty jsem už nepotřebovala, neboť jsem věděla, že patřím k Boží rodině.

Už žádná svčená voda! Ta měla odehnat všechny zlé duchy a v konventech ji skladovali v sudech. Poté, co budovy konventu navštívili kněží, rozdala matka představená šesti nebo osmi jeptiškám láhve se svčenou vodou a přikázala jim, aby jí kropily všude, kudy prošli kněží – pro případ, že by s sebou přinesli nějaké zlé duchy.

Už žádné klanění se tváří k zemi ani bití se před němými modlami! Jen Bůh ví, kolik hodin jsem strávila u nohou těchto model a kolik slz jsem tam prolila, když jsem procházela pohanskou tmou náboženství bez pravdy. Nyní skláním kolena jen a jen před milým Synem Božím, mým Spasitelem Ježíšem Kristem. Jemu buď sláva, čest i chvála – nyní i navěky!